

Virtuális templomtúrák

A digitalizáció és a napjainkban oly sokat emlegetett MI (mesterséges intelligencia) térnyerése veszélyeket, de lehetőségeket is teremtett számunkra. (5. oldal)

Ti vagytok a föld sói

Úgy lesz íze a környezeteknek, a világnak, a gyülekezeteknek, ha megsózod azt. És ha mindenki hozza a maga csipetjét, annak a közösségnek íze lesz! (11. oldal)

A színéből is valamit

Szívesen meglesném annak a szőnyegnek a színét, mely a gyermek- és a tinitábor ideje alatt szövődött! Szép kis alkotás lehet. (14. oldal)

HARANGSZÓ

A KIRÁLYHÁGÓMELLÉKI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA • 2023. SZEPTEMBER • 34. évf. 17-18. szám • Ára 5 lej

Egy új tanév kezdetén

Nagy lélegzetet vesz pedagógus és diák egyaránt. Kezdődik az új tanév. A reggeli korán kelés, mindennapos tanulás és tanítás, az iskola köré szerveződő napi programok időszaka következik. A szülők és a segítő nagyszülők logisztikáznak, hogy ki, mikor és hogyan juttatja el a gyermeket az iskolába és onnan vissza. A pedagógusok felkészülnek az újabb papírhegyek építésére, mert ezt követeli a rendszer. A diákok örömmel találkoznak a hónapok óta nem látott társaikkal, majd a napok teltevel egyre nagyobb teherként nehezedik rájuk a számok és betűk sokszínű feladata.

Azt hiszem, ilyenkor mindenkiben van egy kis félelem. A szülők féltik a gyermekeiket, s remélik, hogy nem esik bántódásuk. Az óvodák előtt gyakran látni egy-egy kétségbeesett édesanyát, aki nehéz szívvel csukta be az ajtót a síró gyermeke után. A diákok aggodalommal gondolnak az új leckék megtanulására, és reménykednek, hogy képesek lesznek az új tananyag elsajátítására. A pedagógusok igyekeznek mindent előkészíteni, hogy tőlük telhetően a legjobb tudásukat nyújtsák a diákoknak, és sokan attól tartanak, hogy ez nem elég.

Sokak életében megjelenik a teljesítménykényszer, elfogadási vágy, szorongás vagy félelem, ugyanakkor a találkozás, a közös játék és az új barátságok öröme is.

(Folytatás a 2. oldalon)

Kölcsey-emléknap Sződemeteren

A Himnusz költője halálának 185. évfordulója alkalmából Kölcsey-emléknapot tartottak szülőhelyén augusztus 4-én.

Gaál Gyula színművész szavalta el a Himnusz, majd Bogdán Szabolcs János püspök hirdette Isten ígését a Zsidókhoz írt levél alapján felidézve a hit hőstét, Ábrahámot. Ábrahám élete példázta, hogy csak hit által lehet teljes értékű életet élni, mert a hit egyrészt reménységet ad, másrészt pedig engedelmes tesz; így indult el a pátriárka is az ígért földjére, „kiméne, nem tudván, hová megy” (Zsid 11,8).

Az ünnepségen egyházi beszédet mondott Oszváth József tasnádi plébános. Ünnepi be-

széddel köszöntötte a jelenlevőket dr. Szilágyi Péter helyettes államtitkár (Nemzetpolitikaért Felelős Államtitkárság) és dr. Simon István Előd kolozsvári konzul. Előadást tartott Nagy Gergő, a Kölcsey-kúria gyűjteménykezelője, ezt követően a tasnádi Ady-Kölcsey Kulturális Egyesület elnöke, Ruff Zsófia köszöntötte a közönséget. Marian Gheorghe sződemeteri polgármester üdvözlő szavai után a Szamos Diákirodalmi Kör, majd a Pelekeszi Általános Iskola diákjai adták elő kulturális műsorukat. A Tasnádi Hepehupa néptánc- és citeracsoport fellépése után Pakulár István sződemeteri lelkipásztor beszéde zárta az ünnepséget. Isten, áldd meg a magyart!

KREK.RO

www.facebook.com/harangszo

Egy új tanév kezdetén

(Folytatás az 1. oldalról)

Kezdetét veszi az érzelmi hullámvasút, amely hol sírásra, hol nevetésre kényszerít. Az érzelmek kavalkádjában és az aggodalmak viharában nem vagyunk egyedül, mert Urunk velünk van, s így szól: „Bizzatok, én vagyok, ne féljetek!” (Mt 14,27)

Jézus az Úr minden felett, ezt tapasztalták meg a tanítványok a háborgó hullámok között, amikor egy éjszaka a Mester a tengeren sétálva közeledett feléjük. A kezdeti riadalmat felváltotta a csodálkozás, majd az Isten Fiának nagysága előtt hódoltak a tanítványok. Ezt mi is megélhetjük lélekben, csak imádkozni kell érte.

Amikor Jézus beszélt a hajóba, azonnal elállt a szél. Nemcsak a tenger, de hiszem, hogy a tanítványok lelke is megnyugvásra lelt. Ha engedjük, hogy Jézus belépjen a mi életünkbe is, akkor megtapasztalhatjuk, ahogyan az ijesztő és fenyegető körülmények semmissé lesznek. Ez a hittapasztalat nyugalmat ad az aggódó szülőknek, bátorítja a szorongó diákokat, és erősíti a teljesítménykényszer miatt feszélyezett pedagógusokat.

„Péter kiszállt a hajóból, és a vízen járva Jézus felé tartott” (Mt 14,29). A Jézust néző tanítvány a vízen lépkedve haladt a Mester felé, s csak akkor kezdett süllyedni, amikor a figyelmét a hullámokra összpontosította. A gondok lesújtanak, lehúznak a mélybe, és az elveszettség érzését keltik. Ne ezekre tekintsünk! Legyen az Úr figyelmünk fókuszában, és akkor minden rendben lesz. „Minden gondotokat őrá vessétek, mert neki gondja van rátok” (1Pét 5,7).

Isten ma is így szól hozzánk: „Ne félj, mert veled vagyok, ne csüggedj, mert én vagyok Istened! Megerősítelek, sőt megsegítelek, és igazságom jobbjával támogatlak” (Ézs 41,10). Kell ennél nagyobb biztatás? Maga a mindenség Ura üzeni, hogy velünk van, megerősít, megsegít és támogat. A mi gondviselő Atyánk végigkísér ezen a tanéven is minden benne bízó diákot, pedagógust és szülőt.

Imádkozzunk, és kérjünk áldást az új tanévre. Imádkozzunk a diákokért, hogy felismerjék a tanulással járó felelősséget, hisz ők lesznek az eljövendő gyógyítók, tanítók, építésszek, szakmunkások. Adjon az Úr nekik bölcsességet, hogy kitartsanak a jó mellett, és ellenállhassanak az ártó erőknél. Imádkozzunk a pedagógusokért, hogy tudják szeretettel nevelni és tanítani az ifjú nemzedéket. Legyenek áldássá a diákok számára. Fohászodjunk a szülőkért, hogy támaszként legyenek jelen a gyermekeik életében.

ERDEI-ÁRVA ISTVÁN

Őáltala, Őtőle, Őérte

„Bizony, Őtőle, Őáltala és Őreá nézve van minden: Ővé a dicsőség mindörökké. Ámen” (Róm 11,36).

A keresztyénüldözések korában keletkezett igének ma is van aktualitása. Vegyem észre Isten munkáját a mai egyházban, sőt életemben is! Jó ma is az Urat magasztalnom, mint gazdag és bölcs Istent. Mellette, közelében ma is megnyugszom, mert tudhatom: Ő tartja kezében ezt a világot és benne az én kicsiny életemet is.

Ahogy a teremtés tökéletes volt, úgy az újjáteremtés is az Ő tökéletes munkája. Őáltala van életem, Őtőle van mindenem. Nem a sors szeszélyeként jöttem a világra, akkor, amikor, oda, ahova, hanem Ő rendelt el mindent. Őtőle vannak rokonaim, nemzettársaim s megannyi testvérem a Krisztusban.

Mi az, amit Tőle kaptam? Mindent. Mint gyermekét, tenyerén hord az Isten, s gondomat viseli. Sőt: az Istentől elidegenült világban Krisztusban magához ölel az Isten. Bizony Őbenne élünk, mozgunk és vagyunk. Athénban Pál háborgó lelke ennek tudatá-

ban nyugodott meg. A Rómában vagy bárhol máshol élők is tudhatjuk ezt. Egy békétlen világ volt az akkori, de ugyanaz a helyzet ma is. Ám Isten sem változott. Ő ugyanúgy igazmondó Isten.

Őtőle kapok erőt, tanácsot, bölcsességet a jó döntésekhez, csak fogjam szaván ma is az Istent! Mit kér Ő tőlem, sokszor aggodalmaskodásra hajló gyermekétől? Csak szeressem, és bízzak meg Benne! Innentől kezdve tudhatom: ha Őt szeretem, minden javamra van. Tudod ezt? Ezen az alapon vagy? Ha nem Krisztusra alapozol, akkor elveszíted békeségedet, nyugalmaidat, s folyton ingerültté válsz.

Isten szeretetének és hűségének a bizonyossága nélkül az életünk értelmetlen. Csak biológiai értelemben élünk, s csak tologatjuk napjainkat kiégve, siváran, lankadtan, öröm, mosoly nélküli módon. Amikor azonban Krisztus kerül életedben az első helyre, akkor értelmet nyer az életed. Ő, bárcsak sokan elmondhatnánk: Krisztusban, Krisztus által nyert értelmet az életem! Ámen.

SEBESTYÉN LÁSZLÓ EDE

Aki többet akar, tegyen többet!

„Erre így szóltak József fiai: Nem elég nekünk ez a hegyvidék, és a kánaániaknak, akik a völgyi síkságon laknak, mindnek vasszekere van. Azoknak is, akik Bétseánban és mezővárosaiban, és azoknak is, akik a Jezréel völgyében vannak. Ekkor Józsué azt felelte József házának, Efraimnak és Manassénak: Nagyszámú és nagy erejű nép vagytok, nemcsak ez az egy kisorsolt rész jut nektek, hanem egy egész hegyvidék is. Ha erdőség van ott, úgy irtsd ki, és az egész a tied lesz. Mert te kiűzöd a kánaániakat, noha vasszekereik vannak, és noha igen erősek” (Józs 17,16–18).

Az osztozkodásokban gyakran megjelenik a tövis. Van, aki úgy értékeli, hogy a képességéhez vagy tehetségéhez mérten kevesebbet kapott annál, mint amennyit megérdemelt. Ilyenkor merülnek fel a problémák, élező-

nek a konfliktusok, és távolodnak el egymástól a lelkek.

József két fiának a törzse megkapta az örökségét, de a létszámbeli fölényükre hivatkozva kevesellték a nekik jutott rész. Józsué bölcsen járt el ez ügyben, mert a többi törzs részéhez nem nyúlt, hanem felajánlott nekik egy olyan erdős hegyvidéket, amelyet még meghódíthattak. Ha Efraim és Manassé többet akart magának, akkor többet is kellett tegyen érte, és ez így igazságos.

A többre, a sokra szinte mindenki vágyik. A nagyravágás és az elégedetlenség az oka rengeteg konfliktusnak. Józsué megoldása a mi gondjainkra is gyógyír lehet. Ha sikeresebb életet akarsz, ha boldogabb családra vágysz, ha előbb hitet szeretnél, akkor tégy többet érte! Ámen.

E. Á. I.

Már nem rabszolga, mert Krisztusé

„Hiszen talán azért szakadt el tőled egy időre, hogy örökre visszanyerd, most már nem úgy, mint rabszolgát, hanem rabszolgánál jóval többet: aki nekem is, de sokkal inkább neked, testi értelemben is – és az Úrban is – szeretett testvéred” (Filem 15–16).

Krisztusban a rabszolga már több, mint rabszolga, mert minden megkülönböztetés ellenére a Szabadítót hordja szívében és megszabadított emberként él. A szökött és kártékony rabszolga neve lehet Onézimosz, jelentése szerint hasznos. Pál közvetítő szolgálata nyitotta meg szívét, hogy Krisztus által befogadott, immár valóban hasznos keresztény legyen. Az apostol imádsága nyomán Onézimosz megigazulása tekintélyes példája annak, hogy Jézus Krisztus győzelmének uralmát miként kell hódolattal magasztalni.

ISTEN GYŐZELMÉBEN

Az egyháznak nem kell önmagáért küzdenie, csupán Krisztus küzdelmének részesévé kell lennie, hogy ezáltal szolgál, jövevények, ellenségek helyes irányba tájékozódhassanak. Az emberibb, igazabb életet keresők azonnal kiemelkednek a megátalkodott kalandorok közül, mert nem engednek az ösztöni vezetésnek, nem lesznek veszélyesek környezetükre, a segítséget kérik, és nem követelik fenyegetéssel. Az egyik legmeghatóbb példás személyiség az ószövetségben József. Drámai módon szakad el szülőföldjétől, családjától. Szolgai sorsra jut, idegen jövevény idegen isteneket követők között. Ennek ellenére Isten gyermekeként rövidesen kivívta Egyiptomban is az őt megillető tekintélyt, azaz bizalmat és tiszteletet. Ennek titka abban volt, hogy befogadónak javára járt el. Nem lopta meg őket, sőt vagyonuk gyarapítására törekedett. József áldássá lett először Potifár háztartásában, majd az egész ország gazdagságának felügyelője lett. Megragalmazása nyomán börtönbe kerül, de ott is kitűnik ártatlansága, és az engedelmesen elszenvedett ítélet elfogadása erkölcsi győzelemmé lett. József testvérei az idős Jákóbbal, mint a kiválasztottak képviselői, Gósen földjét messze

földön páratlanul gazdag vidékké tették szorgalmukkal és hűségükkel. Isten áldása rajtuk volt, ennek köszönhető a gyarapodó nemzetük és sokasodó vagyonuk.

SZABADULÁS A MÉLYSÉGBŐL

Onézimosz és József a mélyről indulók példái. Elesett állapotuk akár halálukat is jelenthette volna. Sorsuk földönfutóvá tehetné őket. Kilátástalan helyzetükben lehetnének volna öntörvényűek, rablók és gyilkosok. Elkéseredésükben békés embereket zaklathattak volna, tulajdonukra törhettek volna, vérbosszút állhathattak volna. Sokan ilyen körülmények között kalózhordákba tömörülhettek volna, országhatárokat ostromolhattak volna, munka nélkül kiváltságokat követelhetnének volna. A történelem folyamán lettek is ilyenek, akik nyakukba vették a világot, határokat léptek át törvénytelenül, csempészbandákkal fogtak össze, és az emberiség legszebb kulturális örökségét pusztították. Az ilyenek nem ismerték sem Onézimosz, sem József történetét. Az ilyenek nem tudták, hogy ezek találkoztak Istennel, és életüket az Ő kezébe ajánlották. Nehéz éveiket megszenvedve a megigazítóhoz találtak.

Onézimosz szökött rabszolgaként került Pál apostol közelébe. Ezzel a közeledéssel távolodott terhelt múltjától és közeledett Istenhez. Pál a szavaival mutatta be Krisztust, Aki rövidesen az igehirdetésből éltető valóságként jelent meg. Így lehetett kárhózatossá ítélni minden eddigit, és újjászületni tisztán egy tisztítani való világban. A mélyből ilyen magasra emelhet a Szabadító, a ragadozó rabló világából így ragad ki a Megváltó. Nagyon sokat kell a 21. század hívőinek imádkozniuk az ilyen változásokért. Bűnbánattal kell szembenéznünk azzal, hogy a sok mélyen maradt ösztöni indulattal nekünk támadónak mi mulasztottuk el megmutatni a keskeny, de menny felé vezető utat. Nagyok a tartozásaink, de még nagyobbak lesznek, ha az egyre gyarapodó istentagadó világot hanyagoljuk megszólítani és a keresztutakról az úrasztalához hívni. Ámen.

CSÚRY ISTVÁN

Fohász vezetésért

Mennyei Atyám! Köszönöm azt, hogy mindig kereshetlek Téged, feltehetem a kérdéseimet, Te pedig válaszaidat belerejted az életembe. Megtalálhatom az igében, az igehirdetésben, de az életem eseményeiben is. Hálás vagyok Neked mindenért és mindenkiért, amiket és akiket ajándékba kaptam Tőled az életem folyamán: szüleimért, testvéreimért, társamért és gyermekeimért. Köszönöm, hogy mindig velem vagy és rám ragyogtatod világosságodat.

Köszönöm a családomat, különösképpen azt, hogy szeretve vagyok és én is szerethetem őket. Nagy érték ez minden korban, ha az ember megérezheti és megéreztetheti a szeretetet. Segíts, hogy tudjak szolgálni közöttük, gyermekeimet a jó útra terelgessem, és hallgassanak tanácsaimra.

Atyám, sokszor kértem már Tőled, és tudom, hogy Te mindig meghallgattál. Nem mindig teljesültek a vágyaim, nem mindig kaptam kedvező választ a kérdéseimre, hisz nem mindig egyeztek akaratoddal, de én elfogadtam és mindig igyekszem elfogadni akaratodat. Most is kérem akaratod, de most nem a magam számára. Azt szeretném, ha abban segítenél, hogy én legyek áldás mások számára, legelőször a családtagjaim számára, de használj fel a környezetemben is! Olyan sokszor kértem az életembe a segítségedet és az áldásodat, hogy most szeretném ezt továbbadni. Mások is érezhessék meg azt, amit én érzek a közeledben, Istenem.

Segíts engem a szeretet, az őszinteség és az alázat útján! Szeretnék olyan tanítványod lenni, akinek az életét látva mások hitre jutnak. Sokszor hibáztam, követtem el bűnöket is, volt, hogy megbántottam másokat vagy szavaimmal, vagy cselekedeteimmel. De bocsánatot kértem, s ha van, akitől nem, vezesd az utamba, hogy megtehessem. Segíts, hogy én is meg tudjak bocsátani, és nekem is megbocsásanak azok, akiket megbántottam, és az emberek láthassák, hogy a Te gyermekek vagyok. Azt szeretném, ha a cselekedeteim a Te dicsőségedet szolgálnák.

Atyám, időnként nehéz tájékozódni ebben a világban. Sok olyan tévút van, amely igaznak látszik, és sokszor ijesztő a hasonlóság. Segíts abban, hogy fel tudjam ismerni a tévútra vezető erőket, lássam meg a farkast a báránybőr alatt, ne tudjon félrevezetni és a rossz útra csábítani.

Te légy velem minden nap a világ végezetéig! Ámen.

TÓTOS BEÁTA

Ami még Jézust is dühbe gurította: a képmutatás

Jó pár évvel ezelőtt egyik ismerősöm Brüsszelben járt. Mikor hazajött, elmesélte, amit kint, a híres Nyugaton látott, tapasztalt. A sok megdöbbentő dolog között egyvalami különösen is szíven ütött, nevezetesen az, hogy sok európai fiatal választja az iszlám vallást, mert az következetes és hiteles, szemben a keresztyén egyházzal.

Fájó volt ez a hír, de még mielőtt hátradől-nénk, s így szólánk: ez a romlott Nyugat, bezzeg itt Keleten minden rendben van, nos, hadd mondjam el, hogy ifi bibliaórákon, mikor az egyház mai bajairól volt szó, akkor a fiatalok mindig a képmutatást rótták fel a legnagyobb hibaként. Nagyon visszatetsző volt nekik, hogy aki olyan ájtatosan imádkozik a templomban, az hogy tud annak udvarán olyan csúnyán káromkodni, vagy aki olyan szent életűnek mutatkozik vasárnap, hogy tud átokká lenni hétköznap a családja számára.

KÉPMUTATÁS A BIBLIÁBAN

Az Ószövetségben magát a képmutatás szót nem találjuk, de mint magatartást igen, amikor is a zsoltárokból a sima nyelvűekről, hazug beszédűekről olvasunk (Zsolt 5,10; Zsolt 12,3), vagy Jeremiás könyvében azokról, akiknek „Közel vagy a szájukhoz [már-mint Isten], de a szívüktől távol” (Jer 12,2). Annál többször fordul elő azonban az Újszövetségben, ahol Jézus számtalanszor korholja a farizeusokat a képmutatásuk miatt, s azt látjuk, hogy rettenetesen haragszik is miatta. Tulajdonképpen Jézus óta a farizeus és a képmutató egyet jelent, hiszen ha azt mondjuk, hogy farizeus vagy farizeuskodik a másik, akkor a képmutatásra gondolunk, s nem arra a kegyességre, amit egykor a farizeusok képviseltek vagy próbáltak képviselni.

Nagyon kemény hasonlatot használ Jézus a farizeusok és írástudók képmutatására: „Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mert hasonlók vagytok a meszelt sírokhoz, amelyek kívülről szépnek látszanak, de belül tele vannak halottak csontjaival és mindenféle tisztátalansággal. Így kívülről ti is igaznak látszotok az emberek szemében, de belül tele vagytok képmutatással és törvényszegéssel” (Mt 23,27–28). De akkor sem finomkodik a mi Urunk, amikor a képmutatás jutalmáról beszél: „Amikor pedig böjtöltök, ne nézzetek komoran, mint a képmutatók, akik eltorzítják arcukat, hogy lássák az emberek böjtölésüket. Bizony mondom nektek: megkapták jutalmukat” (Mt 6,16). A képmutató ember megjátssza magát, színészkedik, s ezért a jutalma az emberek dicsérete, de Isten nem tapsol az ilyen előadásnak. Egy másik alkalommal pedig így szól Krisztus a farizeusokhoz: „Bizony, mondom néktek: a vámszedők

és a parázna nők megelőznek titeket az Isten országában” (Mt 21,31). Meszelt sírok, már megkapták jutalmukat, még a paráznák és vámszedők is megelőznek a mennyországban – miért ez a kemény beszéd a képmutatás és a képmutatók ellen Urunk részéről?

MIÉRT HARAGSZIK JÉZUS ENNYIRE A KÉPMUTATÁSÉRT?

Két dolog miatt is. Először is a képmutató ember becsapja önmagát. Az emberek a jó színészi alakítást látják, dicsérik és elismerik, piedesztálra állítják, s ettől hízik az ember mája, de közben belül sok a csont meg a féreg. Ez azért veszélyes, mert a képmutató is elhiszi, hogy minden rendben, nem kell semmin se változtatni, csak jól kell maszkírozni a külsőt. Csak egy a baj: Isten a szíveket vizsgálja, Őt nem lehet becsapni, mint az embereket. Így a képmutató ember megfosztja magát a gyógyulás lehetőségétől, mert azt a beteget, aki állítja, hogy semmi baja, hogyan lehet meggyógyítani? És megfosztja magát az üdvösségtől is, mert amit a rokoni, baráti, ismerősi kör éljenezve tapsol, arra Isten azt mondja: ez édeskevény az üdvösséghez. Ezért szomorú Jézus példázatában arról hallani, hogy a templomban imádkozó farizeus nem megigazulva ment haza. Annyira betelt képmutatásával, hogy elfelejtette kimondani: bocsáss meg nekem, nyomorult bűnösnek.

Másodszor a képmutató becsapja a többi embert is. Ebben az a veszélyes, hogy mikor kiderül az igazság, akkor törés áll be a csalódott ember életében, hitében is. Kiábrándul a képmutató miatt a gyülekezet közösségéből, s ha zsenge még a hite, akár Istennek is hátat fordíthat. Így a képmutató nemcsak magát fosztja meg az Isten országától, de a rábizottakat is. A legnagyobb kő tud lenni a másik ember hitre jutásának útján. Ezért figyelmeztet Jézus: „Aki pedig megbotránkoztat egyet e kicsinyek közül, akik hisznek bennem, jobb annak, ha malomkövet kötnek a nyakába, és a tenger mélyébe vetik. Jaj a világnak a botránkozások miatt! Mert szükséges, hogy botránkozások történjenek, de jaj annak az embernek, aki megbotránkoztat!” (Mt 18,6–7).

A JÓ PÁSZTOR HELYREIGAZÍT

S ha Urunk egész földi életében ennyire haragudott a képmutatás miatt, akkor bizonyosan ma az ő követői minden igyekezetükkel elkerülik azt. Jó lenne, ha így lenne, de sajnos nincs így. Könnyű a képmutatás álarcát felvenni, s nehéz tőle megszabadulni. Ez az egyik olyan terület, ahol a Sátán ma is sok csatát nyer az Egyházzal és a hívő emberrel szemben. Ha ilyen könnyű a képmutatás csapdájába belelépni, akkor mit tudunk ellene tenni? Csakis azt, hogy igyekszünk kerülni, ha pedig beleesünk, akkor bűnbánattal borulunk Urunk elé, s kérjük, hogy tisztítson meg bennünket. Így válhatunk hitelessé a fiatalok és mások szemében is, ha nem tökéletesnek, „szenteknek” mutatjuk magunkat, hanem a hit útján igyekvőknek, akik sokszor megbotlanak, el-eltévednek, de a Jó Pásztortól kérik a helyreigazítást, s nem dédelgetik a képmutatás maszkját, hanem messzire eldobják. Fontos a képmutatásunktól megszabadulni magunk miatt is, s utódaink miatt is, hogy hiteles keresztyén embereket lássanak, s hogy ne dobjuk oda szektáknak vagy éppen mindenféle izmusoknak életünket, üdvösségünket.

Mózes az ígéret földjének kapujában így szólott Izráel népéhez: „Tartsátok meg Istenteknek, az Úrnak parancsolatait, ... Tartsátok meg és teljesítsétek azokat, mert ezáltal lesztek bölcssek és értelmesek a népek szemében” (5Móz 4,2b.6). Legyünk bölcssek és értelmesek, hogy ne a jeremiási idézet, hanem a mózesi szó legyen igaz életünkre. Így pedig elkerüljük Urunk haragját is, továbbá megnyerjük magunk és felebarátaink számára is az élet koronáját.

Ó, Sion, ébredj, töltsd be küldetésed... / Egy lélekért se érjen vádja téged, / Hogy temitad nem látta meg Őt.

A Magyar Református Egyház Közös Zsinatának Ünnepi Nyilatkozata

Keresztyén felelősségünk lényege, hogy ahol élünk, Kárpát-medencei református egyházi közösségeinkben és az egész világon, hiteles tanúságot tegyünk Teremtőnkéről.

Mi, magyar reformátusok a Kárpát-medence és a világ minden szegletéből a házigazda Dunamelléki Református Egyházkerület meghívására, az Istennel és egymással kötött szövetségünket megerősítve zsinati közösségünkben Isten kegyelméből hálaadásra, a békéért mondott imádságra, a ránk bízottak és az egész magyar nemzet iránti felelősségünk megerősítésére gyűltünk össze Budapesten.

A 2009 óta újra egységes Magyar Református Egyház keretei között ötödik alkalommal tartottuk a világ magyar reformátusainak közös zsinatát. Isten iránti hálával emlékezünk meg arról, hogy közösségünknek az újjáépült diákokthoz, a megújult Ráday Ház adhatott otthont. A tűz és az újjászületés emlékeztet minket arra, hogy Isten meghallgatja imádságainkat és ő a rosszat jóra tudja fordítani. Megtapasztaltuk ezt a világ magyar reformátusságának imádságos összefogásában is.

Isten iránti hálával tudatjuk, hogy a közös zsinat által képviselt magyar reformátusok világgökössége két új tagszervezettel bővült. Tudjuk, ha egy egyházi közösség csak a történelmi bezártság keretei között marad

meg – és nem nyit a jövő felé, a krisztusi megváltás lendületét is képviselve –, akkor léte pusztán muzeális és nem pedig eszkatológus irányultságú lesz. Közösségünk tagsági reformja mellett, a Magyar Református Egyháznak immáron a két nyugat-európai diaszpóra ernyőszervezet: a Nyugat-európai Magyar Protestáns Gyülekezetek Szövetsége és a Nyugat-európai Magyar Református Lelkigondozó Szolgálat társult közösségi tagjává vált.

Zsinati ülésünkön egyhangúlag fogadtuk el a Kárpát-medencei magyar református nemzetstratégiát. Mert tudjuk, hogy „meg kell erősíteni egyházunk, a keresztyén hit belső lelki-szellemi védvonalait, hogy így mutassuk fel Krisztust a ránk bízottaknak, a Kárpát-medencében élőknek, s így hívjuk meg őket arra az életre, mely Krisztusban tel-

jesedhet ki” (idézet a nemzetstratégiából). E keretek között, közösen dolgozunk lelkész-képzésünk és istentiszteleti rendtartásunk megújításán.

Az egész világ reformátusságával karöltve léptünk fel az Ukrajnából elmenekülni kényszerültek és a nehéz körülmények között helyben maradtak megsegítéséért. S ugyanígy, közösen emeljük fel szavunkat az Ukrajnában zajló vérontás befejezéséért és azért, hogy a Kárpátalján élő magyar testvéreink békében, jogegyenlőségben élhessenek őseik földjén, gyakorolva hitvalló elődeik hitét és anyanyelvét. Ezért partneregyházainkkal, akik eddig is komoly segítséget nyújtottak a bajbajutottaknak, nemzetközi konzultációt szerveztünk Ukrajna jövőjéről.

„Keresztyén felelősségünk lényege, hogy ahol élünk, Kárpát-medencei református egyházi közösségeinkben és az egész világon, megnyilvánulásainkkal és cselekedeteinkkel határozott és hiteles tanúságot tegyünk – alkalmas és alkalmatlan időkben – Teremtőnkéről, Megváltónkáról és Vigasztalónkról.” (idézet a nemzetstratégiából)

Találkozunk 2024-ben a magyar református egység napján, május 25-én Debrecenben!

Krisztus a jövő, együtt követjük őt!”

KREK.RO

Virtuális templomtúrák

Az utóbbi években többször találkozhatunk azzal a lehetőséggel, hogy egyes (a mi esetünkben például a Szatmárnémetiben található) templomokban 3D virtuális templomtúrákra van lehetőség. A negyedik ipari forradalom időszaka az egyik legmarkánsabb változást teremtette meg az emberi személyiség érzelmi és értelmi működését illetően: a digitalizáció és a napjainkban oly sokat emlegetett MI (mesterséges intelligencia) térnyerése veszélyeket, de lehetőségeket is teremtett számunkra.

Ebben az írásban arra szeretném felhívni az olvasó figyelmét, hogy éljen azzal a lehetőséggel, hogy néha virtuális sétát tegyen szeretett templomában (ha ez lehetséges). Lehet, hogy többen felkapják a fejüket és azt mondják, hogy a templomban személyesen, offline kell jelen lenni, és nem az online térben. Valóban így van. Azonban gondoljunk azokra is, akik nem tudnak élni a lehetőséggel, mert betegek, elköltöztek külföldre vagy másvalami akadályozza őket ebben.

De miért is jó élni a virtuális séta adta (akadálymentesítő) lehetőséggel? Nemrég felfi-

gyeltem egy olyan cikkre, amely Mackenzie D. Trupp Ausztriában élő professzor (Bécsi Egyetem) és munkatársai kutatását mutatja be a témával kapcsolatosan. Az év augusztusában közzétett, mondhatni tehát, hogy nagyon friss cikkük a *Computers in Human Behavior* című szakfolyóiratban jelent meg (1–12. old.), címe: Who benefits from online art viewing, and how: The role of pleasure, meaningfulness, and trait aesthetic responsiveness in computer-based art interventions for well-being. A vizsgálatban részt vevő 240 személy a Google Arts and Culture interaktív Monet-kiállítá-

sát tekintette meg. Az eredmények szerint az online kiállítások hasonló hatást eredményeztek az emberekben, mint a személyes múzeumlátogatások; elég volt néhány perces virtuális séta és jelenlét ahhoz, hogy hangulatuk javuljon és a szorongásuk csökkenjen.

Természetesen a templomokba nem (csak) azért megyünk, hogy a hangulatunk javuljon és szorongásunk csökkenjen, hanem azért, hogy személyes találkozásunk legyen az élő Istennel és a közösséggel. Ennek ellenére – a tudományos adatokat figyelembe véve – mindenkit biztatok és bátorítok arra, hogy ha kórházban vagy külföldön van, esetleg a hétköznapi terhei, hangulatromboló és szorongást teremtő történései kedvtelenné teszik, tegyen egy virtuális sétát abban a templomban, amely a szívéhez közel álló.

DR. KIRÁLY LAJOS

Biztató szavak, az élet mégis szép!

HÉTKÖZNAPI CSODÁK HORVÁTH ISTVÁN CSABA TOLLÁBÓL

Nem szokványos bevezető ez, inkább amolyan vallomásképe. Sok éve egy margittai kulturális eseményen mutattak be minket egymásnak. „Tegeződjünk!” – javasolta, és rám nevetett. Olyan érzésem támadt, mintha ezt a magas, mosolygó embert mindig is ismertem volna. Azóta vissza-visszatérek a világhálón közölt írásaihoz. Néha dühítően naivnak tűnik, pedig csak állhatatosan képvisel olyan értékeket, amelyek mára megkoptak az életünkben.

Sokszor rácsodálkozom, ahogy élénk tárja, meglátja, megéli a hétköznapi csodákat, az élet szépségeit. Miközben mi, többiek sietősen, leszegett tekintettel rohanunk, ő megszólít, odalép, szóba hoz, mesél. És ennek nyomán mi, akik őt olvassuk, azt érezzük, hogy lám, az élet mégis szép. Még ebben a sietős és szenvedős huszonegyedik században is. Szeretnénk a nyomába szegődni és úgy gondolkodni, ahogyan ő.

De mit lehet tenni, ha a kiválasztott személy szerényen elhárítja az interjúfelkérést, ám valamiképp mégis szeretnénk őt bemutatni az olvasóközönségnek? Köztes megoldásként, a közösségi médiában közölt írásai által mutatjuk be Horváth István Csaba margittai kőolajipari kutatómérnököt. Ezek számos olvasójának jelentenek biztatást, visszajelzést, megnyugvást, örömet. A remény felcsillanását, hogy az élet – bármily nehézsége ellenére is – lehet szép és méltóságteljes...

Átadom a szót, innentől ő beszél...

ÖREGESEN

Folyton-folyvást azt kérdezik tőlem, ha találkozom valakivel, hogy vagy, öregem?

Mit is válaszolhatnék mást erre, mint azt, hogy én már csak így öregesen, megvagyok, hisz nagyapa vagyok, örülök, hogy még élek.

Ebben a korban örül az ember már annak is, ha reggel úgy ébred, ma éppen nem fáj semmije, és annak még jobban örülne, ha semmit sem kellene csinálni aznap és nyugodtan pipálhatna napestig a búbos kemence melletti, jó meleg sarokban, mint akinek semmi más dolga nincs.

Nem úgy van az.

Mert ha nagyapa vagy, nemcsak te kapsz, de neked is adnod kell valamit, nem is keveset.

Példát kellene mutatni annak a gyermeknek, hogy legyen kitől tanuljon, legyen kire felnézzen, és egyszer majd, ha eljön az idő, azt mondja, én is ilyen ember akarok lenni majd, ha felnövök.

Ezért a félszáz éves nagyapa előkeresi a már rég megporosodott görkorit, a lábára köti, és együtt korcsolyázik az unokákkal, meg az időközben összecsendült gyereksereggel, és jó nagyokat nevetnek, mikor a nagyapa, már az első kúrban, hátrafelé menet, jó nagyot esik.

A bringázás is külön művészet, gyerek-szemmel nézve, mert olyat senki más nem tud, csak a nagypapi, hogy a kormányon ülve hátrafelé tekerjen, és még el sem esik.

Volna itt még sok minden, amit egy nagyapának tudni kell, kézilabdázni, kosarazni, focizni, és nem utolsósorban pingpongozni és teniszezni, ez külön tudomány, és kitől tanulja meg az a gyermek, ha nem a nagypapjától.

Az úszás sem egy elhanyagolható dolog, mert ha a nagyapa leúszik ötezer métert megállás nélkül, akkor majd az unoka is annyit akar úszni, és még egy kicsivel többet is, hogy bizonyítsa, ő is ér valamit.

Ez mind kevés még, mert nagyapaként nem elég csak a sportokban jónak lenni.

Tudományok is kellenek az unokaneveléshez.

Nem árt jónak lenni matekból, fizikából és kémiából is, mert olyan kérdéssorozatok jöhetnek, hogy nagyapa legyen a talpán, aki mindegyikre tud majd válaszolni.

Nem árt kívülről tudni minden Petőfi-verset, József Atilláét is, az összeset, meg a Halotti beszédet, és még sok mindent, mert lehet, a nagyobbik unoka szavalóversenyre készül, és akkor hogy mondhatnánk azt neki, hogy én ebben nem tudok segíteni?!

Jókait is jó ismerni, Fekete Istvánt, Mikszáthot is, Móricz Zsigmondot és megannyi íróóriást, mert lehet, a kisebbik unoka majd tőled kér tanácsot: a megyei irodalmi olimpián ezt hogy írjam meg, tata?

Egy nagyapának mindig kell tudni választ adni a kérdésekre.

Engem már csak az vigasztal, ebben a matuzsálemi korban, hogy tudok néhány választ, igaz, nem mindet, nem minden kérdésre, de mindent nem is lehet tudni.

Nekem bőven elég, ha csak szeret engem a két kis unokám, példakép lehet más is, csak nálunk jobb legyen!

TISZTELET

Ezt még nem mondtam, de lehet, hogy igen. Megtanultam már rég, még kisiskolás koromban, hogy a nőket tisztelni kell, nagyon is.

Elsősorban azért, mert édesanyaként életet adtak nekünk.

Nekik köszönhetjük, hogy élünk és vagyunk, nagyon sokat szenvedtek, míg mi a világra jöttünk, és még többet, mire felnévelkedtünk, és utána, mikor úgymond már „nagyok” lettünk, társat találtunk, már a szeretett nő vigyázott ránk, óvta minden lépésünk, nehogy rossz irányba tartsunk és eltévelyedjünk. Velünk maradt és kitartott mellettünk, örömben és bánatban, boldogságban, egészségben és betegségben, egészen a sírig, mindhaláláig, de még egy kicsit azon is túl, mert akit igazán szerettek, annak emléke örökre a szívünkben marad, és soha el nem feledjük.

Megtanultam azt is, már nagyon-nagyon rég, hogy a nálam idősebbeket is kellőképpen tiszteljem.

Mert igen hamar rájöttem, hogy ők nem akarnak nekünk rosszat.

Nem okoskodnak, mint ahogyan ezt sok fiatal hiszi, csak jó tanácsokkal szolgálnak, hogy ne kövessük el mi is ugyanazokat a hibákat, amikbe ők estek. Segíteni szeretnének csak, hogy a mi életünk egy kicsit szebb és egy kicsikét jobb legyen, mint az övék volt.

Pusztán jóindulatból, amit sok fiatal nem ért meg.

Tisztelem azokat is, felnézek rájuk, akik nálam többet tudnak, mert ők olyat tudnak, amit én nem.

Elismerésem ezért nekik!

Sok munka van mögötte, rengeteg tanulás és számtalan átvirrasztott éjszaka, kínkeserves, gyomorideges vizsgák hosszú sora és lemondás.

Lemondás a bulikról, a szerelemről, a boldogságról és az életről.

Megérdemelnék az elismerést.

Mindezeket megpróbáltam továbbadni az ifjabbaknak, a feltörekvő nemzedéknek is, hogy tanuljanak, lássák és tudják, hogyan nevelkedtünk mi, öregek.

De ők csak legyintettek és már mentek is tovább, ez a világ már nem az a világ, mondták.

Akkor ennyi volt, nincs már tisztelet, emberség és jóindulat bennünk, egy csepp sem maradt? Hová lett?

SZIA, BARÁT!

Sokan nem tudják, ez mit is jelent.

Mit jelentene, ha komolyan gondolnánk.

Ma késő délután, úgy estefelé inkább, felhívott egy barátom, hogy szüksége volna valamire sürgősen, tudnék-e adni neki pár szem gyógyszert, ami nekem van, mert már rég bezárt minden, ahonnan ezt meg lehetett volna vásárolni.

Hogy mondhatnék erre nemet?

Persze hogy tudtam adni, éppen volt elfekvőben egy egész doboz.

Aztán, míg őt vártam, lenn a garázsban, odajött egy másik barátom, aki beszélni nem

nagyon tud már, mert torokrákja van, hangszála is csak mutatóban van már, csak mutogatni tud, jelbeszéddel kommunikálunk.

– Szia, barát, adjál már nekem, légy szíves, egy cigarettát, mert már nem bírom tovább! – mutogatta el, amit én értettem is, meg nem is.

Nem szívesen adtam neki régen, mert a betegsége a cigi miatt lett, és én ezt nagyon jól tudom, de aztán megsajnáltam szegényt, olyan ügyis mindegy már minden alapon, mert én is tudom, mit jelent meghalni egy szál cigiért.

Mikor ezt így egymás között „ügyesen” lerendeztük, elindultam felfelé azon a sok-sok lépcsőn, ami hazavisz, végre-valahára, egy nehéz munkanap után, hogy én is megölhessem a feleséget, akit ma még nem látam, mikor megint megszólalt a telefon.

A legjobb barátom hívott kétségbeesve, hogy elhagyta a felesége, és ő akkor most mitévő legyen?

Lenn vár a garázsnál, mert nem tudta, hova, kihez forduljon.

Mit tehettem mást, száznyolcvan fokos fordulatot vettem és visszamentem azon a sok-sok lépcsőn.

Jó tanácsot nemigen tudtam adni a legjobb barátomnak, mert én még sohasem voltam hasonló helyzetben, csak annyit mondtam, menj utána, és ha rosszat tettél, kérj bocsánatot, talán megérti.

Ha igazán szereted és ő is szeret, mondd el neki, mennyire szereted, és nem tudsz nélküle élni.

Ha te nem hagyod őt, ő sem hagy el téged soha.

Néha nem árt elmondani egymásnak, hogy igenis fontos az, aki mellettünk van, aki mellettünk maradt, minden megpróbáltatásban, aki kitartott mellettünk mindvégig.

LILA ORGONA

Megint dolgom akadt Nagyváradon, amit én nagyon nem szeretek, kalapolni másoknak, azért, hogy tisztességesen elvégezzék a munkájukat, amit amúgy, jó pénzért, így is, úgy is el kellene végezniük a munkaidejükben.

Amíg mások az én ügyes-bajos dolgaimat rendezték, gondoltam, elszívok egy békepipát lenn az utcán, hétköznapi emberek között, hogy legalább tíz percig egy bürokratát se lássak.

Alig ültem le, jött egy öreg bácsika, két nagy orgonacsokorral a kezében, friss vízzel bepermetezve mindkettőt, illedelmesen megkérdezte, szabad-e ez a hely mellett, leülhetne ő is ide mellém?

– Hogyne, tessék csak ide ülni, elférünk itt öten is – válaszoltam.

Pedáns kis öregember volt, tanulhatnék tőle, takaros-magyaros, a cipője szépen kifényesítve, és gondolom, a legjobb kabátját vette fel, amit a szekrényben otthon talált.

Csak lopva mertem odanézni, a bal szemem sarkából, hogy mit csinál.

Amikor arra jött egy járókelő, felemelte mindkét csokrot, amit a kezében tartott.

Sokan megkérdezték, hogy mennyibe kerülne egy csokor, de vásárolni senki nem akart, sokallhatták az összeget.

Nekem nem ajánlotta fel egyszer sem, pedig mellette ültem, vagy azért, mert nem nézte ki belőlem, hogy én virágot veszek bárkinek is, vagy azért, mert megláthatta bennem, hogy én csak vörös vagy fehér rózsát vásárolok, ha virágot veszek.

Közben szóba elegyedtünk, beszélgettünk majd egy órát, és anélkül, hogy én kérdeztem volna bármit is, elmesélte az egész életét.

Ne kívánja senki az ő sorsát!

...És ne ítéljen el engem senki ezért, de csak vettem én is, életemben először, lila orgonát.

Amikor már elszívtam az összes békepipám, elbúcsúztam újdonsült, öreg barátomtól,

és menni készültem, el is indultam igen határozottan, az ősz öregember utánam kiabált.

– Halló, fiatalember, a csokrokat itt hagyta a padon.

Mormogtam valamit, hogy adja el másnak, de ő hajthatatlan volt.

– Nem úgy van az, ki lett fizetve, ami jár, az jár!

Tettem magam, hogy én ezt már nem halom, de belegondoltam, mit lehet venni tíz lejért?

Egy kenyeret és ebédre még mellé mit?

Alig mentem pár száz métert, visszafelé a bürokráciába, rám talált az úton egy másik, hajlott hátú barátom.

Őt sem láttam azelőtt, soha életemben, csak annyit kérdeztem tőle, segíthet-e én is áthúzni azt a kétkerekű kordét a villamossíneken, mert körülményesnek látszott elsőre ennek kivitele.

Mint kiderült, neki is volt két lila orgonacsokra, de jött egy fiatalember, és megvette mind, hála Istennek, meglesz a mai ebéd.

...És míg átkínóztuk azt a kis, kétkerekű aprozáros ládát a síneken, megtudtam mindent, anélkül, hogy akár csak egy kérdést fel tettem volna.

Nem jó egyedül maradni, ebben a mai világban, senkihez sincs mit szólni, és már csak az a két lila orgonacsokor marad, hogy meglegyen a mindennapi ebéd, de még az sem vásárnapi.

NÉHA CSAK ENNYI KELL

Nem is tudjuk, milyen kevés kell a boldogsághoz, hogy egy vagy két ember napját szebbé tegyünk.

Ma délelőtt, ülök a bevásárlóközpont előtt, a dohányzásra kijelölt helyen, szivarozom nagy nyugodtan, elmélkedve az élet értelmén, mikor beviharzik egy Vw Polo a parkolóba és meg nem áll a járdáig, mert ott már muszáj volt megállnia.

Felakadt az első lökhárító a szegélyköre.

Próbált volna szegény sofőr a szegélykőről lejönni, hátramenetbe kapcsolva, de sehogyan sem akart az neki sikerülni, pedig túrázta a motort rendesen.

Erre már csak felálltam, abbahagyva az addigi nyugodt elmélkedést az életről, hátha segíthetek valamiben.

Idős házaspár, férj és feleség ült az autóban, úgy hetven év körüliek, és várták a csodát, hátha sikerül talán lekínózni valahogy az autót a járdáról.

Nem sikerült.

Intettem nekik, aztán mondtam is, tessék kiszállni az autóból, úgy könnyebb lesz, felemelkedik az autó eleje, és simán hátratuljuk.

Az idősebb néni megértette elsőre, de a bácsi még gondolkozott kicsit, hogy akkor hogyan is lesz ez, de rájött végül, hogy érdemes lesz ezt megpróbálni, mert más megoldás nincs, csak egy leszakadt lökhárító árán, ami manapság nem olcsó mulatság.

Neki is veselkedtünk rendesen, mi ketten, az öreg tata és én, a másik tata, de még az idősebb mama is, de sehogyan sem akart sikerülni hátranyomni azt a kis autót.

Ekkor jött, csak úgy a semmiből, egy fiatal roma gyerek, lazán, rövid ujjú pólóban és strandpapucsban, és anélkül, hogy kértük volna, beállt közénk segíteni.

– Te nyomjad jobbról, én meg nyomom balról!

És láss csodát, egy szempillantás alatt sikerült hátrább tolni az autót, minden károsodás nélkül.

Meg is köszönték hálásan az öregek ötször, és azután még ismételtén kétszer, de mint mondtam, ne nekem köszönjék!

Jött egy roma gyerek és elintézt mindent, tök lazán, az övé az érdem.

Ennyi kicsi kell csak, hogy jöjjön valaki, tök lazán, aki kérés nélkül is, önzetlenül segít.

Máris szebb lesz mindenki napja, és akkor már nem is kell annyira sokat gondolkodni az élet értelmén, mert úgy szép az, ahogy van.

Titkok a családban

Nagyon kíváncsi lennék, hogy amikor a címet elolvasták, kinek mi jutott először eszébe a téma kapcsán. Vajon minden családnak van valamilyen titka? Mennyire nehezek ezek a történetek, és vajon mennyire viselték meg a családokat? Vajon hány titkot vittek el már az emberek magukkal a sírba, úgy, hogy soha sem derülhettek ki?

NYÍLT TITKOK

Nem tudom, hogy a mostani családokban mennyire működik a kommunikáció, és ezzel együtt természetesen az őszinteség, azt viszont igen, hogy néhány évtizeddel ezelőtt, amikor én gyermek voltam, szinte minden családban volt valamilyen tabu téma. Egy részükről mindenki tudott ugyan, de nem beszélt róluk mégsem senki. Talán ez a könnyebbik eset, nem jobb, de könnyebb, mert senkire nem nehezedett egyedül a titoktartás súlya. Egy adott ponton a család életében valaki elkövetett valamit, találtak rá egy szükségmegoldást, de igazából később soha nem beszélték át, nem történt bocsánatkérés és megbocsátás, őszinte feltárás könnyekkel és megkönnyebbüléssel, hanem úgy zárták le, hogy arról nem szabad többet beszélni.

Ezeket én nyílt titkoknak nevezem, mert valahogy mégis kiszivárogtak, a külvilág is tudomást szerzett róluk, de később fátylat borítottak rájuk, és mindenki úgy tett, mintha meg sem történtek volna. A falu is tudta, esetleg susogtak is róla itt-ott, nyíltan azonban senki sem beszélt róla, mert mindenkinek van takargatnivalója. Nehogy az is előkerüljön a „szőnyeg alól”.

Ezek a titkok általában nagyon változatosak és felsorolni sem tudnám az összes típusukat, csak érintek néhányat: terhességmegszakítás, örökbefogadás, családon belüli bántalmazás, ezzel együtt időnként megjelenő kék foltok az arcon, melyeket az ajtó sarka okozott, kakukkfiókák, vagyis olyan gyerekek, akik szerelemből születtek, más apától, de elfértek a többi között, családtagok közötti évtizedes haragtartás, házasságon kívüli kapcsolatok, melyeknek falazott valaki. A folytatásban mindenki hozzáteheti a saját családja nehéz történetét, melynek soha nem született sem megoldása, sem feloldása.

Abból a szempontból könnyebb, hogy több embernek van tudomása a nyílt titokról, nem egyvalaki cipeli a terhét, viszont azért nehéz, mert elég kényelmetlen ezzel együtt élni.

IGAZI TITKOK

Ennél sokkal nehezebb, ha egy-két személy a családon belül olyan titkokat őriz, melyekről senki másnak nincs tudomása, és úgy kell élnie, vagy leélnie az egész életét, viselkednie,

viszonyulnia, mintha ezek nem történtek volna meg. Mekkora teher lehet egy ember számára hordozni olyan súlyt, amelyet nem vesz le a válláról senki, nem beszélhet róla senkinek, mert ha beszél róla, megváltoztathat mindent a család működésében? Mi a jobbik eset? Vállalni és elmondani, vagy megmenteni vele a látszatot?

AMIRŐL NEM BESZÉLÜNK

Ilyen például a megcsalás. Ha kiderül, széteshet a család, és minél több idő telik el, annál inkább titkolni kell, mert visszafordíthatatlan következményekkel jár. Ha nem mondjuk el, nem fáj senkinek, hiszen nem tudják, hogy megtörtént.

Vagy beszéljünk az olyan örökbefogadásról, amely után a család a gyermekkel elköltözik, hogy egy új helyen senki ne tudja meg, hogy nem vér szerinti utódot nevelnek, még maga a gyermek sem. Minél később szerez tudomást róla a gyerek, annál nagyobb a kockázata annak, hogy idegileg összeroppan, s akár az is megtörténhet, hogy megszakítja a kapcsolatot az örökbe fogadó szülőkkel. A családtagok évtizedekig folyamatosan hazugságban tartanak egy gyermeket, akinek azt mondják, hogy szeretik. Vajon ha megtudná, kevésbé szeretné a szüleit? Kétlem. Sokkal jobban becsülné őket, de nem kapja meg az esélyt.

Nem tudom, hallottak-e már rejtélyes halálesetekről, arról, hogy valaki furcsa körülmények között halt meg. Soha senki nem tudta bizonyítani, hogy az eltávozott nem természetes halállal hunyt el, így egy idő után feledésbe merül, de valakinek cipelnie kell a súlyt és hazugságban élni, akár a bánatos özvegy szerepet is eljátszva.

Rengeteg tévéműsor is készült ilyen történetekről, mert egyszer valahogy mégiscsak

kiderült az igazság. Olyan esetről is tudunk, hogy valaki a halálos ágyán fedett fel titkot, viszont szerintem sokan magukkal vitték a sírba nehéz titkukat.

MEGOLDÁS

Vajon létezik-e megoldás ezekre az esetekre? Mit javasolnánk azoknak, akik titkot őrizgetnek, és ennek következtében súlyos lelki terhet cipelnek? Ezekbe akár bele is lehet roppanni, de mindenféleképpen nehéz sorsa lehet annak az embernek, aki ilyen úton jár. Mert lehet titkolózni, lehet hazudni akár egy életen keresztül is, de az árát mindenképpen meg kell fizetni. Ez az ár lehet örök szorongás, pszichés betegség, de akár testi betegség is kialakulhat a lelki teher miatt.

Mit tud ilyenkor segíteni a hitünk? Aki valóban hisz Istenben, az is követ el bűnököt, hibázhat, de nem tud ilyen teherrel élni. A hazugságok a lelki életünk legnagyobb ellenségei. Minél erősebb a hitünk, annál jobban kell erősödnie a lelkiismeretünknek. Az pedig nem hagyja, hogy így éljünk, vagy ha el is kezdünk hazudozni, biztosan nem fogja engedni, hogy ezt sokáig tegyük. Jézus gyógyított meg bénát, akinek a bűneit kellett megbocsátani, hogy képes legyen felállni és újra járni.

Ha van hitünk és tanulunk a Jézus által mutatott úton járni, akkor kell lenniük lelki értékeinknek. Az egyik nagy értéke a hívő embernek az őszinteség. Csodálatos dolog olyan családban élni, ahol az emberek nem játszmáznak egymással, nem hazudnak egymás szemébe, és nem akarnak mindenáron fenntartani látszatot, mely olyan, mint az igazi boldogság, de mégsem az, mert belül nyomasztó súlyt hordoznak. Előbb-utóbb az egész család életére rányomja a bélyegét, ha csak egyvalakit is nyomaszt valami a családban.

KERESSÜK A HÍVŐ ÉLETET!

Aki pedig hitre jut, de ilyen titkokat őrzött előtte, annak az a feladata, hogy letegye ezt a terhet, színt valljon azok előtt, akik ebben érintettek. A katolikusok gyakorolják a gyónást, amelynek során a papnak el lehet mondani a legnagyobb bűnököt, amelyeket az ember nem mondott el senkinek. De az igazi feloldozást én abban látom, ha meggyónunk annak, akit a titkunk érint, és az megbocsát. Az ő bocsánata tudja megadni az igazi feloldozást. És akkor Isten is meg fog bocsátani.

Keressük az egyenes, őszinte hívő életet, mert ha nem ezt tesszük, megnyomoríthatjuk a magunk és a szeretteink életét is.

Az egységes és sokszínű egyház

Vasárnap reggel megkondul a harang Partium szinte minden református templomában, egyszerre. Az istentiszteletre készülődő hívek veszik az énekeskönyvüket, és elindulnak a templomba. Félórás különbséggel minden református lelkipásztor felveszi a palástját, és Bibliájában a megírt jegyzetével bemegy a templomba. Ugyanabban az időben áll a gyülekezet és Isten előtt. Hozza az ígét, vele az elkészített igehirdetést, minden református templomban, minden vasárnap, ugyanakkor.

Egység

Van-e egységes képe az egyházunknak? Őszintén megmondom nektek, hogy nem tudom, mert ma minden református lelkész a szolgálata rendjén az igehirdetéséhez hozzáteszi a maga gondolkodásmódját, világnézetét, ami vagy tetszik a híveknek, vagy nem. De ami mindannyiunkat mégis összeköt, az az ige, Isten kijelentése, Jézus megváltói tette, a Szentháromság Istenbe vetett hitünk.

Nem viszünk magunkkal jelképeket, nincsenek képeink, freskóink, még keresztünk sincs. De amikor megkondul a harang, lelkünkben a magunk hitével, kétségeinkkel, kérdéseinkkel, útkeresésünkkel elindulunk a templomba, s ennek valahol találkoznia kell az isteni üzenettel.

Ha azt kérdezi tőlem valaki, mi az egységes a református egyházban, én azt tudnám mondani, hogy a reformátori gyökerek: az igeközpontúság, valamint a letisztult formák: az úrvacsora szentsége és az igehirdetés, mely minden istentisztelet központjában van. Nincs hosszú liturgiánk, nincsenek órákig tartó kiegészítő szertartásaink: akár esküvőn, akár temetésen, akár keresztelésen felcsendül tisztán az ige és annak magyarázata.

Ha bemész egy faluba, a templom tornyán levő csillag mutatja a református gyülekezet létét, ha elmész egy temetésre, és kimész a ravatalozóba, az érkező lelkész vállán levő palást jelzi, hogy református szertartásra érkezettél. Innen tudhatod, hogy aminek részese vagy, nem liturgiaközpontú, hanem igeközpontú lesz.

Lehet kritikát megfogalmazni, tetszett-e vagy sem a megközelítés, akár a prédikáció, a lelkész hanghordozása vagy a hangosítás. Egy biztos: jót vagy kevésbé jót, de igehirdetést hallottál: konzervatívát vagy modernet, tárgyilagosat, vagy akár olyat, mely megmozgatta a lelked legbelső húrjait, viszont a középpontban az ige volt.

Hívek

Mindaz, amit eddig leírtam, kicsit lelkészközpontú volt. De nekem az is kérdésem sokszor, hogy mi az, ami téged, olvasót, mint refor-

mátus embert meghatároz? Amellett, hogy családapa, családaya vagy, munkahelyeden húzod az ígát a gyermekeidért, vagy éppen unokákat dédelgetsz, mi az, ami református-sá tesz?

Egyrészt összeköt minket az, hogy gyermekként voltunk megkeresztelve. Kicsiny emberpalántaként egy szentségben részesültünk, melyet sokan kritikával illetnek. Nem terveztem most hosszú értekezést írni a gyermekkeresztségről, de ha elbizonytalanítanak benne, olvasd el az Apostolok cselekedeteit, és nézd meg, Pál apostol hányszor keresztelt meg teljes családokat, gyermekekkel

együtt, és örülj annak, hogy zsenge korodban a keresztvíz a homlokodat érte.

Ami szintén összeköt bennünket, az hosszú évszázadok hívő református magyar hagyománya. És ez a hagyomány nem a különösképpen jelenti, hanem ott van nagyszülőid konzervatív hitében, amellyel felnevelték szüleidet, s amit még a kommunizmus évtizedei sem tudtak lerombolni, ott van anyanyelvemben, melyet dédelgetve szeretünk és beszélünk ma is, az imákban, amelyek érted szóltak, és amelyeket most neked kell elmondani gyermekeidért. Ne engedjük felolvasztani mindezt a liberalizmus kohójában!

Sokszínűség

Miközben mindezeket leírom, azt is látom, hogy mégis sokszínű az egyházunk. Vajon baj ez? Tudod, miért más- és másféle különböző gyülekezeteknek a gyakorlata? Miért nem ugyanolyan mindegyik református igehirdetés? Miért lehetnek sokfélék a református lelkipásztorok, és miért fogadnak el az egyházban sokféle gondolkodást?

Mert nálunk nincs diktatúra. Ha egy református lelkipásztor saját, egyedi gondolatai vannak, nem vonják érte felelősségre, mert a Szentlélek mindenki által másképp működik.

Lehet, hogy néha kellene egy hangosabb felső utasítás vagy rendreutasítás. Lehet. De én érzem az egyházunkban a gondolati sza-

badságot, a hitbeli sokszínűséget, melyet lehet szeretni, lehet kritizálni, de létező és valószínűség, és a magam részéről nagyra értékelem.

Néha a templomaink egyetlen hangszere az orgona. Néha bevisszük a gyermekkórust, de az is megengedett, hogy gitár szólaljon meg, csörgő és dob. Akkor sem vonnak senkit felelősségre, ha találunk nem református forrásból származó hiténeket és előadjuk. De azokat sem róják meg, akik kitartanak a zsol-tárok mellett.

Miért? Mert annak a lelkipásztornak, aki sokszínűvé igyekszik tenni az istentiszteletet, ugyanaz a célja, mint annak, aki a régi

hagyományokat követi: hogy minél többen hitre jussanak. És minden református lelkipásztor a saját személyiségét, tartását, gondolatait, tehetőségét beleviszi az istentiszteletekbe.

De megvan a törvénytárunk, választási szabályzatunk, amely szerint lebonyolítjuk a lel-

készválasztást, presbiteri tisztújítást; időnként összeveszünk, emberek megsértődnek, és mikor melyik a vezető ideológia.

Határok

Megkérdezhetitek: hol vannak a határok?

Nos, elárulok nektek egy titkot: a határokat a gyülekezetek szabják. Arra jöttem rá, hogy Partium minden tájegységében másak az emberek. Ami egyik tájegységben jó és működik, az a másik tájegységben akár megbotránkozást is kelthet.

A mi egyházunk zsinat-presbiteri elvre épül. Van felső vezetés, de a gyülekezetek alapja a presbitérium. És ha valamit nem találtok református elveinknek megfelelőnek, üljön össze a presbitérium és vitassa meg. Ha valami nem a gyülekezet épülésére való, azt vessétek ki.

Ez nem azt jelenti, hogy mindenben szabad kezetek van, mert van Bibliánk, létezik református törvénytár, amit mindenkinek be kell tartania. Viszont azt tudni kell, hogy a református gyakorlatban sok minden helyi szinten dől el. A ti gondolkodásmódotok befolyással van a református gyakorlatra és hagyományépítésre, csak az legyen értéktelmentő és nem értékromboló.

Cikkem a saját gondolataimból indult, ezt a témát sokféleképpen meg lehet még közelíteni. Gondoljátok tovább!

Mire vagy teremtve? – VAGYOK útján VAGYOK-kal

Mózes tehát megérkezett Egyiptomba, arra a helyre, ahol igazi küldetése kezdetét veszi, és találkozott a zsidó közösséggel, amelynek rövidesen az élére kell állnia. Mi sem lehetne egyszerűbb ennél – gondolhatná a népmeséket jól ismerő ember, mivel Mózes ebben az esetben nagyon is szembetűnő hasonlóságot mutat az egyszerű legénnyel vagy a legkisebb királyfival. Hiszen minden adott ahhoz, hogy a feladat elvégzése – a kivonulás előkészítése, a vándorlás megszervezése és a nép biztos célba való eljuttatása – könnyű legyen: hisz ott a biztos isteni segítségnyújtás és támogatás, ott a kijelölt segítő Áron képében, és ott az a bizonyos bot, meg a csodák cselekvésének hatalma, mellyel VAGYOK ruházta fel. Innen kezdve minden úgy ment, mint a karikacsapás – gondolhatnánk, hiszen tudjuk, hogy Mózes végső soron sikeresen teljesítette a legnehezebb feladatot is.

Amikor olyan emberekkel találkozunk, akik az élet valamelyik területén, de leginkább munkájukban vagy hivatásukban sikert sikerre halmoznak, általában két dolgot teszünk. Az egyik az, hogy (kicsit) irigyen-keserűen megállapítjuk magunkban: könnyű neki, őt az Isten is erre teremtette. Más esetben pedig őszintén megdicséjük az illetőt, nagyjából ugyanezeket a szavakat használva: ügyes vagy, téged az Isten is erre teremtett! És közben ugyanezzel a lendülettel rendszerint elfelejtünk két nagyon fontos kérdést feltenni. Az elsőt önmagunknak: engem vajon mire teremtett Isten? A másikat pedig az irigyelt-dicséért illetőnek: hogy jutottál idáig? Mennyit kellett dolgoznod, küzdened, képezned magad ahhoz, hogy mindezt valóra váltsd? Ezekre a kérdésekre pedig tényleg nagyon fontos lenne választ keresni, mert általuk könnyebben megértenénk, hogy bár mindannyian teremtve vagyunk valamire, ez még korántsem jelenti azt, hogy céljainkat automatikusan és könnyen fogjuk elérni. Sőt, kellő felkészülés és bölcsesség nélkül, ami emberi értelmünk szerint ugye a korral jár, nagyon könnyen megtörténhet, hogy siker helyett csalódás lesz az osztályrészünk. A csalódások pedig a legtöbb esetben megállítanak egy időre, legrosszabb esetben pedig rávesznek, hogy lemondjunk terveinkről, álmainkról, vágyainkról...

Mindez pedig Mózesrel is nagyon könnyen megtörténhetett volna. Hiszen ha közelebbről megnézzük azt a feladatot, amellyel VAGYOK bízta meg, hamar észrevehetjük, milyen sok tényezőnek kellett végül összeállnia ahhoz, hogy sikeres lehessen.

SZILÁRD HITTEL BELEVÁGNI

Először is ott a saját személye: félre kellett tennie minden félelmét és kishitűségét, félre kellett tennie saját hajlott korát és az ezzel járó nehézségeket, félre kellett tennie minden

beszédbeli fogyatékoságát, és a még nála is idősebb Áronra támaszkodva ki kellett lépnie a rivaldafénybe, hogy maradéktalanul tolmácsolja VAGYOK üzenetét a népnek és az egyiptomiaknak. Ebben a helyzetben már nem volt helye szemernyi kételynek sem, nem lehetett visszakozni, nem lehetett úgy tenni, mintha semmi sem történt volna. Csak ennyi maradt: következetesen és emelt fővel vállalni döntése következményeit, és töretlen, szilárd hittel belevágni a feladat végrehajtásába. Nincsenek kétségeim afelől, hogy az ilyen hit és az ilyen odaszánás minden esetben a legédesebb gyümölcsöket termi, ahogy afelől sincsenek, hogy napjainkban csak nagyon-nagyon kevesen indulnak el önmaguk és VAGYOK megismerésének ezen az útján. Túl sok energia, túl sok idő... a mai rohanó világban nem divat megállni, gondolkodni, értelmezni, értékelni, és végső soron változtatni. De akkor sem, ha lehet, hogy épp erre vagyunk teremtve?

Aztán ott a nép kérdése: mivel a Szentírás több alkalommal is úgy nevezi ezt a társadalmi csoportot, hogy *a nép, a választott nép*, hajlamosak vagyunk úgy gondolni rá, mint egy nagyon jól szervezett közösségre, egy kész nemzetre, amely csak arra várt, hogy az atyái istene által megígért vezető az élére álljon. Azonban vélhetően ez korántsem volt így. Mózes Egyiptomba való visszatérése után, a Szentírás tanúsága szerint, hatalmas tömeget-csoportot talált (a kivonuláskor csak

a felnőtt férfiak száma hatszázezerre rúgott), amely 430 éve élt idegen földön idegen hatalom befolyása alatt, és ennek a 430 esztendőnek a nagy részét rabszolgasorban kellett elszemdednie. Az ilyen életmód pedig a családi és baráti kapcsolatokat és köteleket keményre edzi ugyan, viszont az egységes néppé és nemzetté válást sokkal inkább hátráltatja. Mózesnek tehát előbb el kellett fogadtatnia magát a zsidók családi és törzsi alapokon szerveződött közösségeivel és vezetőivel, egy közös célra kellett ráhangolnia őket, majd az élükre állva vezetőként, pásztorként, gyógyítóként, stratégaként, lelkészként és próféta-ként *valódi néppé* kellett kovácsolnia őket.

Ahhoz, hogy mindezt véghez vihesse bárki is, nemcsak hinnie kell, nemcsak a kétségekre kell megvakulnia, nemcsak kitartásra van szüksége, hanem a folyamatos tanulás képességére is. Mert Mózes folyamatosan tanult attól a pillanattól kezdve, hogy észre vette a csipkebokrot a pusztában. VAGYOK lényegében az első pillanattól kezdve tanította és képezte őt, hogy minden feladat megoldásához a kellő tudással is rendelkezzen, Mózes pedig nem volt rest az új ismeretek elsajátítására. Ezt a tanulási folyamatot mi magunk is végigkísérhetjük. De ez már egy másik történet.

Folytatása következik

Ti vagytok a föld sói – de milyen is sónak lenni?

Elnézést kell kérnem a kedves olvasótól és a szerkesztőtől is, mert noha a téma és a cím is a tanítványi identitás egyik fő jellemvonására mutat, most mégsem ennek az igének a kibontását, magyarázatát szeretném leírni. Inkább szóljon arról ez a néhány gondolat, hogyan is éltük meg az elmúlt időben azt, hogy nemcsak kiválasztott és elküldött sói vagyunk és lehetünk ennek a világnak, de fel is ismertük ezt a küldetést, és úgy érzem, sikerült egy kis ízt adni annak a környezetnek, amiben élünk.

Júliusban, a bibliahét alatt érkezett több oldalról is az információ, hogy a szomszéd faluban van egy kicsi lány, egy csöppnyi, kilenc hónapos élet, akit daganattal kezelnek. Sokkolt a hír, hisz a mi kisebbikünk sem sokkal nagyobb.

Kérdezték: lesz gyűjtés? Mert szeretnék segíteni. Aztán a bibliahéten segédkezők állítottak meg: ők szeretnének egy olyan alkalmat, amikor gyűjthetnénk a kislánynak a gyógykezelésre. Édesanyák, akik azonnal mondták is az ötletet: hoznak gyerekruhákat, cipőket, játékokat, legyen belőle egy jótékonysági vásár. Aztán jött az újabb ötlet: lévén az anyukák óvó nénik, pedagógusok, vállaltan árok, dadusok, legyen kézműves-foglalkozás is. És mire ott ültünk egyik délelőtt a nyári napsütésben, hogy leszögezzük, pontosan mit, mikor és hogyan, már egymást követték a jobbnál jobb ötletek: sütívásár, ugrálóvár, agyagozás, bográcson, lángos, koncert. És múlt vasárnap délután egy hatalmas csoda részesei lehettünk. Nagyon sok ember mozgott meg, magyarok, románok, reformátusok, katolikusok, baptisták, ortodoxok, mert mindenki érzett ott bent valamit.

AZT, HOGY SZERET AZ ISTEN

Azon ötleteltünk, vajon mi legyen a vezérigéje a napnak, a segítségnek. És azok közül, amiket ajándékba kaptunk, hiszem, Isten Szentlelkétől, ez az ige került előtérbe: „Mindenkinek úgy adjon, ahogy előre eldöntötte szívében, ne kedvtelenül vagy kényszerűségből, mert a jókedvű adakozót szereti az Isten” (2Kor 9,7). Miközben készültem az igehirdetésre, döböntem rá, hogy nagyon sokszor félreértjük ezt az igét. Azt gondoljuk, hogy (ha) adunk, (akkor) szeret az Isten. Így voltak ezzel a természeti vallások követői is, már az őskorban, úgy gondolták, hogy ha adnak az istenüknek, akkor kapnak majd valamit. Ezt úgy hívja a vallástudomány, hogy do ut des, adok, hogy adj. Isten azonban nem megvásárolható. Nem lekenyerezhető. Nincs Nála piros pontos füzet. Ő szeret. Mert Ő maga a Szeretet. Úgyhogy nekünk nem onnan kell elindulnunk, hogy adunk, hanem onnan,

hogy szeret az Isten. Agapéval szeret, így írja itt Pál. Ő már azelőtt szeretett, hogy adtál volna, sőt, épp ebből a szeretetből fakad az, hogy a szívedben megmozdult valami. Megszületett egy érzés, amikor hallottál egy ilyen esetről, ahol neked is oda kell tenned a magad sóját, hogy íze legyen ennek a világnak. És az a belső, drága érzés, az nem tőled van, az Istentől érkezik. Lehet, tudod is ezt. Mert érzed, hogy te erre nem lennél képes. Te nem tudnál így és ennyit adni. A magadéból nem is tudnál adni. De nem a magunkéból adunk, hanem az Övéből.

Éppen ezért nem lehet kedvtelenül és kényszerűségből segíteni. Adni sem lehet és sózni sem lehet muszájból, félszájjal, félszível. Nem lehet úgy tanítványnak lenni, hogy amikor ránk néznek, azt lássák, hogy szinte fáj nekünk ez a tanítványság. Van erre egy találó magyar közmondás: úgy ad, mintha a fogát húznák. A tanítvány nem adhat így, nem szolgálhat így, nem lehet ilyen só. Nem lehetünk keserűsói ennek a világnak.

Pál a jókedvű adakozóról beszél. Mit jelent ez? Nemcsak annyit, hogy nem szomorú arccal adom, amit adok, de azt is, hogy adom azt a jókedvet is. Elmondtam a gyülekezetnek, mennyire fontos az, hogy a kicsi lány szüleinek – és minden beteg, rázoruló embernek – úgy adjunk, hogy közben legyen ott a jókedvünk is. Mert van bánatuk, szomorúságuk elég. És az, hogy én vidám vagyok mellettük, és adok a vidámságomból, nem jelenti azt, hogy nem vagyok együttérző, hogy nincs bennem empátia. De nekik talán felüdítő, hogy valaki rájuk mosolyog, és ők visszamosolyoghatnak.

EZT ADTUK AZNAP

A jókedvünket, a mosolyunkat, a szívünket. Ahogy eltökéltük.

Le merem írni őszintén, hatalmas meglepetés volt ez a vasárnap. Az, hogy olyanok is eljöttek templomba, akik ritkábban jönnek. Az, hogy hét év alatt, mióta itt szolgálunk, nem volt ekkora perselypénz. Az, hogy elfogyott az ötven liter bográcson, a majdnem száz lángos, az összes sütemény, levestésza és limonádé. Az, hogy a szomszéd község presbitere első szóra igent mondott a felkérésre, hogy jöjjön énekelni. És többedmagával érkezett, és egyórás, csodálatos koncerttel örvendeztette meg a hallgatóságot. Hogy nem volt kérdés a vajszívű tatkósnak, hogy adja a technikát, hogy a kedvenc mesefigurák ott mosolyogjanak kicsik és nagyok karján. Hogy került fazekaskorong, agyag és keramikus, hogy nyíltak az ajtók és nyíltak a szívek. Hogy a tombolára csodamód gyűltek a felajánlások. Hogy három lelkes diáklány órákon keresztül pingálta a pofikat, és a kicsik másnap sem akarták lemosni a festéket. És igazából felsorolni sem lehet, hány apró csoda-morzsa röpködött körülöttünk aznap.

A JÓKEDV SZEREPE

És hogy mennyire fontos a jókedv? Mennyit tudunk adni a pici Zselykének azzal, hogy együtt dobbant érte a szívünk? Csodás volt, hogy eljöttek vele a szülei. Hogy ölbe vehetem, nem féltették, és együtt imádkozhattunk azzal a sok emberrel a gyógyulásért. Hiszem, így adhattuk a legtöbbet! És aztán amikor tombolahúzásra került a sor, Zselyke volt az, aki a csöppnyi kezével adogatta a tombolaszámokat. (Igazából kihúzni élvezte, ideadni már nem.) Aztán hazavitték, mert elfáradt. De mire megérkeztünk a szervezőkkel, és átadtuk az összegyűlt adományt, már széles mosollyal fogadott bennünket. És akkor éreztük, történik a csoda.

KÉRJ ERŐT ZSELYKÉNEK!

Kérlek, te, aki most olvasod, csendesedj el, kérj erőt Zselykének, szüleinek, szeretneinek, kérd a gyógyulást. Légy te is részese a csodának!

ÉS HOGYAN JÖN EZ A SÓHOZ?

Én úgy éreztem, sikerült egy kicsit sónak lenni. Azokkal, akikkel egymás mellé álltunk, sikerült megíziesíteni egy pici lány és egy nagy közösség életét. És ez (is) csoda. Ne félj sónak lenni! De sózz ott és úgy, ahogyan előre eltökélted a szívedben. Ahogyan megszületett ott bent az az Istentől érkező vágy. Ne kényszerűségből, ne kedvtelenül, ne sajnáld a sót! Mert úgy lesz íze a környezetednek, a világnak, a gyülekezetednek, ha megszózzad azt. És ha mindenki hozza a maga csipetjét, annak a közösségnek íze lesz!

Kibúcsúzott Higyed János lelkipásztor

Harminc és fél évet szolgált Szatmár-Kültelek református gyülekezetében Higyed János Mátyás református lelkipásztor. Az 1991-ben önállóvá vált gyülekezet első megválasztott lelkésze folyó év július 30-án kibúcsúzó istentiszteleten adott hálát a szolgálatban töltött esztendőkért és azokért az eredményekért, melyeket Isten segítségével sikerült a lelkipásztor külföldi kapcsolatain keresztül a gyülekezettel együtt elérni.

A példázatbeli talentumokat sikerült gyarapítani. Mégsem ez a legfőbb gyümölcse az elmúlt közel 31 évnek. A búcsúzó lelkipásztor karrierjének legmeghatározóbb hálaadásra készítő ténye a templomos gyülekezet. A hosszú távú tapasztalat azt mutatja, hogy a rend és kiszámíthatóság mint forma, a kiapadhatatlan tiszta forrásból merítés, a megtartó, teremtő erő stabilan vonzóbb, mint a jövő-menő divatok. Isten ígéje – ezüsttálcán aranyalma – teremti a gyülekezetet. Ennek a teremtésnek lehetett hálás tanúja, megélője és szolgálja a nyugdíjba vonuló lelkipásztor. A búcsúzó istentiszteleten az éves igehirdetési terv szerint a hegyi beszédből tanított a

lelkész. „Hallottátok, hogy megmondattok a régieknek... Én pedig azt mondom tinéktek” (Mt 5,21–22). Jézus tanítása örök, mindig időszerű. Ő a titka a Benne kijelentett teremtő csodának.

A lelkipásztor köszönetet mondott kántorának, aki harminc éve kezdte a liturgusi munkát, és 25 évet szolgált Kültelek református templomában. Higyed Gyöngyi, az elköszönő lelkipásztor hitvese, tökéletes egyensúlyban szolgált a szószéki prédikátorral. A szó és az ének az Ige szolgálatában sokszoros örömforrás lehetett. A lelkész házaspár

együtt búcsúzott. „Valamit csak jól csináltak ezek az emberek” – jegyezte meg egy kedves egyháztagnak, ha ilyen sok fiatal is itt van a templomban!

Az igei végkicsengés egy életfeladat, aminek a lépéseket Jézus tanításából meríthetjük: „Legyetek azért ti tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes” (Mt 5,48).

Az erre való törekvésben presbiterek, nőszövetség, ifjúság, gyülekezet együtt igyekeztek. A búcsúzó hálával és köszönettel láthatták, tapasztalhatták meg az ige hirdetésének, éneklésének gyümölcstermését.

Augusztus 3-án, a havi lelkészértekezleti gyűlésen lehetőség adódott a lelkipásztor kollégáktól is elköszönni, elbúcsúzni. Megható pillanatoknak lehettek tanúi azok, akik részt vehettek ezen a felemelő eseményen. A jókívánságok és áldások után kötetlen beszélgetéssel és szeretetvendégséggel ért véget az alkalom. Áldassék tovább érette az Isten! Higyed János Mátyás és családja életére Isten gazdag áldását és boldog nyugdíjas éveket kívánunk szerkesztőségünk és a lelkipásztor kollégák nevében.

REFSZATMAR.EU

Nagyváradon jártak a szamoskőrödi és dobrácsapáti gyülekezet tagjai

Lelkileg felemelő és érdekességekben gazdag közösségépítő kiránduláson vettünk részt július 29-én. Dr. Polgár István egyetemi tanár vezetésével megismerhettük Nagyvárad néhány történelmi, kulturális és vallási örökségét.

Szombat reggel hét órakor indult a buszunk a szamoskőrödi református templom elől, majd néhány megálló után mind a negyvenhat személy elfoglalta a helyét a járműben. A szamoskőrödi és dobrácsapáti híveken kívül jelen volt még néhány más településen élő családtag és barát, akik örömmel csatlakoztak hozzánk, többen nem először és remélhetőleg nem is utoljára.

Első megállónk a Római Katolikus Püspöki Palota, a Székesegyház és a Kanonok sor volt. A Dobrácsapátiból származó, Nagyváradon élő dr. Polgár István örömmel vállalta az idegenvezetői feladatokat. Tőle megtudtuk, hogy a Székesegyház a legnagyobb barokk stílusban épült templom Romániában.

A következő állomásunk a Nagyváradolaszi Református Egyházközség temploma volt, ahol Dénes István Lukács helyi lelkipásztor, egyházkerületi főjegyző, szeretettel fogadott minket, majd röviden ismertette a gyülekezet múltját és jelenét. Itt alkalmat kerítettünk egy rövid áhítatra és elcsendesedésre. Az

ige Józsué 23,10–11 verseiből szól: „Egy férfi közületek elűz ezret, mert az Úr, a ti Isteneitek az, aki harcol értetek, ahogy megmondta nektek. Azért nagyon vigyázzatok magatokra, hogy szeressétek Isteneteket, az Urat!” Az igemagyarázat központi gondolata az Isten iránti szeretet fontossága volt. Gyakran emlékeztetnünk kell magunkat, hogy szeressük az Urat, a mi Istenünket, nem hiába bátorított Jézus is erre. A rövid istentisztelet után megtekinthettük a gyülekezet múzeumát, ahol több különlegesség mellett megtalálható egy eredeti Várad Biblia és Lorántffy Zsuzsanna kézzel hímzett terítője.

Innen utunk az ortodox zsinagógához vezetett, ahol a helyi közösség megengedte, hogy néhány percig részt vegyünk a szombat-

napi ünnepükön. Megcsodálhattuk a műemlék épületet kívül-belül, a közösség egy tagja pedig rövid ismertetőt tartott a gyülekezetről. Ezt követően kívülről megtekintettük az ortodox Holdas templomot, a görög katolikus templomot és püspöki palotát, a Fekete Sas palotát és a városházát, amelyet kevesebb mint két év alatt építettek meg.

A sok látnivaló és sétálás után jó érzés volt betérni a Taverna étterembe, ahol barátságos hangulattal és finom ebéddel vártak ránk. Az ízletes ételek elfogyasztása közben megpihentünk kicsit, majd egy rövid fagyaltozás után elindultunk a nagyváradi várba. A máskor zsúfolásig teli várudvaron, az előző napokban történt nagy vihar miatt, csupán néhány ember lézengett, de ez egyáltalán nem szegte kedvünket. Csodálattal néztük a várat, s annak falait, amelyek ezer év után is hirdetik a megmaradást.

A nap további részében jutott egy kis idő a szabadtevékenységre is. Volt, aki a városháza tornyában kialakított kilátóba ment fel, mások nézelődtek, sétáltak, játszottak és jókat beszélgettek.

Hálát adunk Istennek ezért a kirándulásért is, ahol ismét megtapasztaltuk, hogy jó nekünk testvéri közösségben élni.

ERDEI-ÁRVA ISTVÁN

50 éves találkozó

„...emlékezzél meg az egész útról, amelyen hordozott téged az Úr, a te Istened, immár negyven esztendeig...” (5Móz 8,2)

„Úgy fényljk a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyákatok” (Mt 5,16).

A mottóként használt két igeverst szeretném felfűzni gondolataimat a címadó témában.

50 éves egyetemi találkozóinkat augusztus 1–4. között Parajdon tartottuk.

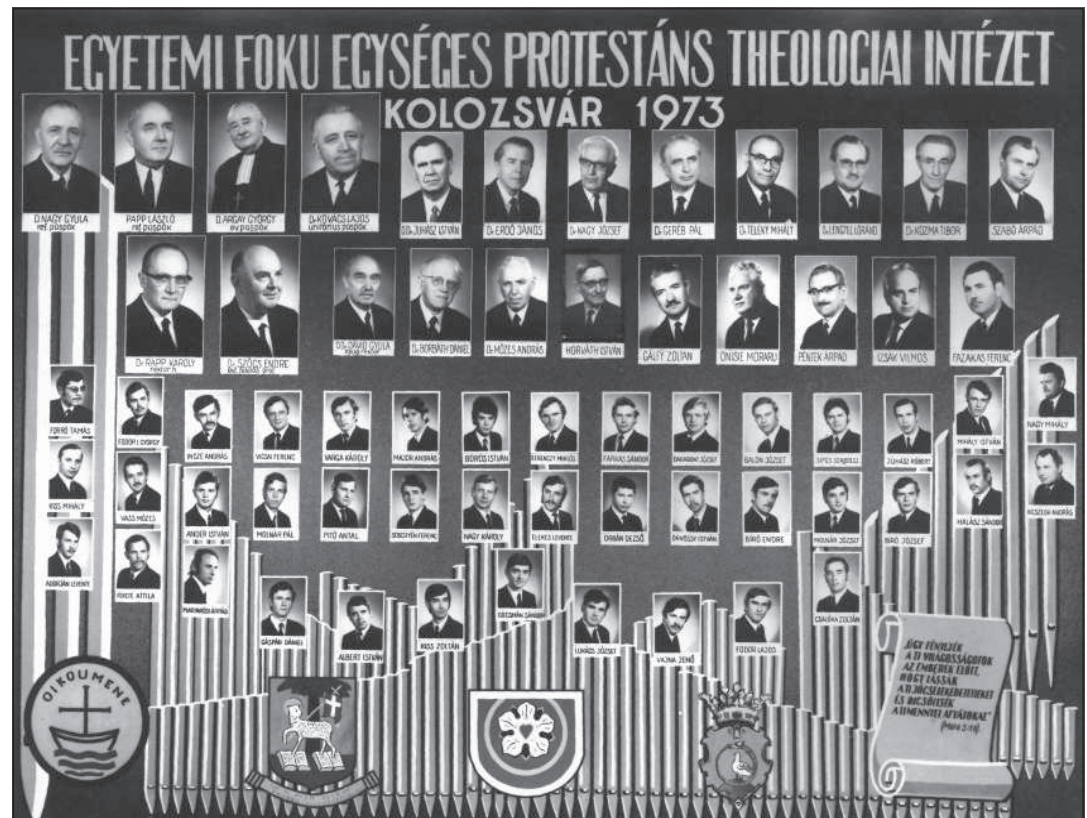
A Teológiával folytatott előzetes egyeztetésen felmerült nézetkülönbség miatt nem az anyaintézetben, a jelenlegi professzori kar jelenlétében, hanem az Erdélyi Református Egyházkerület üdülő- és konferencia-központjában vettük át az Aranydiplomát.

Bogdán Szabolcs János, a Királyhágómellék újonnan választott püspöke – aki megtisztelt jelenlétével – végezte az igehirdetési szolgálatot. Az unitáriusok első őrállója temetési szertartás miatt nem tehetett eleget meghívásunknak. Azonban üzenetben megszólította az egybegyűlteket.

1973-ban negyvenhárman léptünk ki az intézet kapuján: 35 református, 6 unitárius és 2 evangélikus hallgató. Természetes, hogy az életutak különbözőek voltak, de Isten és anyaszentegyházunk szolgálatában volt valami közös, amit Ady így fogalmazott meg: „...hűn állni meg Isten s ember előtt” (Üzenet egykori iskolámba). Vagy ha tetszik, azzal a küldetéstudattal, hogy Jézus váltotta meg a világot, mi pedig azt tegyük jó lelkiismerettel, amire Pál bátorítja az ifjú Timóteust: „Kérlek azért, az Isten és Krisztus Jézus színe előtt, aki ítélni fog élőket és holtakat az ő eljövetelekor és az ő országában: Hirdesd az igét, állj elő vele alkalmas, alkalmatlan időben, ints, feddj, buzdíts teljes béketűréssel és tanítással” (2Tim 4,1–2).

Kellő szerénységgel és alázattal, de nem titkolt büszkeséggel és Isten iránti hálával elmondhatjuk, a sáfárságra kapott értékekre igyekeztünk vigyázni és azokat gyümölcsöztetni. Évfolyamunkról egy szolgatársat püspökhelyettesi, hatot esperesi, nyolcat espereshelyettesi és egyet egyházkerületi katekétikai előadói tisztségre emelt a köz bizalma. Egy kollégánk a Romániai Református Egyház Nyugdíjpénztárának igazgatójaként végezte szolgálatát lelkipásztori státuszát megőrizve.

A jubileummal járó Aranydiplomát két nyugdíjas püspökhelyestestől vehettük át. Tizenegy elhunyt évfolyamtársunk özvegyének Emléklapot adtunk át, egyperces néma felállással adózva emléküknek.

Tudósításomnak ezek a szikár adatai. Viszont nem hallgathatók el néhány olyan gondolatot, mely az eseményeken túlmutat.

E tekintetben talán legfontosabbnak tartom annak kiemelését, hogy mi ahhoz a lelkipásztor-nemzedékhez tartozunk, amelynek tagjai közel két évtizedet az ateista-kommunista ideológia egyházellenes időszakában az „ahogy lehet” szellemében próbáltunk „talpon maradni”. A reánk nehezedő nyomást a tanítványoknak adott módszer szerint – „ímé, én elbocsátlak titeket, mint juhokat a farkasok közé; legyetek azért okosak, mint a kígyók, és szelídek, mint a galambok!” (Mt 10,16) – igyekeztünk hordozni. A kommunista erőszakszervezet – a hírhedt Securitate – árgus szemekkel figyelte mozgásunkat, megnyilatkozásainkat. A „sorból” legfeljebb azok léphettek ki, akik „beadták derekukat”. Szolgálatunk – az adott keretek között – nem volt kevesebb, mint manapság, megtévezve néhány olyan elvárással, ami ma szinte hihetetlennek tűnik:

- negyedévenkénti pénzügyi zárás
- villamosenergia-takarékosság céljából a templomban szinte nullára csökkenteni a fogyasztást
- építőanyag vásárlásakor szerződést kötni az állammal húsbeadás fejében
- külföldiek elszállásolását a parókián teljesen kizárni (tettenérés esetén kéthavi lelkipásztori fizetésnek megfelelő összeg kifizetése büntetésként)

- presbitereket csak párton kívüliekből választani
- karácsonykor és anyák napján (ez a két alkalom volt engedélyezett) az ünnepi műsor programját leadni
- ahol volt írógép az egyházközség tulajdonában, annak billentyűzetéről minden év januárjában írásmintát kellett leadni a rendőrségen.

Ez a néhány példa csak a jéghegy csúcsa!

Mindezek ellenére 1990-ig alig volt „pályaelhagyó”. Valószínű, a „vocatio Dei” (isteni elhívás) jobban működött. A lelkipásztori családokban a válás ritkaságszámba ment. A tiszteletes asszonyok is „hozzaédződtek” a kor követelményeihez. A mára divatosá vált jelenség – kiégés – ismeretlen volt a lelkipásztorok körében. Órarend legfeljebb egy-egy városi parókia falán volt látható. Hozzászórtunk ahhoz, hogy Jézusnak sem volt fogadóórája: lásd Krisztus beszélgetése Nikodémussal (Jn 3).

Nos, mindenedet egybevetve, akik eljuttunk erre a találkozóra – szám szerint tizenheten –, Isten iránti hálával nyugtáztuk, ha voltak is megtorpanások, botlások, sikerült Urunk „napi parancsát” teljesítenünk: „...vigyázz a szolgálatra, amelyre vállalkoztál az Úrban, hogy azt betöltsed!” (Kol 4,17)

A színéből is valamit

GYERMEK- ÉS TINITÁBOR A TEMESVÁR-BELVÁROS REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG SZERVEZÉSÉBEN

„Kétségbe esem sokszor én is / A világon és magamon, / Gondolva, aki illet alkotott: / Örülten alkotott s vakon. // (...) »A világ Isten-szötte szőnyeg, / Mi csak visszáját látjuk itt, / És néha – legszebb perceinkben – / A színéből is – valamit.«” (Reményik Sándor: A szőnyeg visszája)

Szívesen meglesném annak a szőnyegnek a színét, mely a gyermek- és a tinitábor ideje alatt szövődött! Szép kis alkotás lehet, melyet a beszélgetések, imádságok, egymásra találások, éneklések és Isten nagyságára való rácsodálkozások díszítettek a Kladván töltött két hét alatt!

Miért ragaszkodunk évről évre ahhoz, hogy táborokat szervezzünk gyermekek, ifjak és fiatal felnőttek számára? Mi a célunk? Miért fáradozunk?

Kettős cél vezérel bennünket. Egyfelől az, hogy mi magunk is megtaláltuk az élet vizét, és vágyunk rá, hogy másokat is felüdítsen,

töltött napjainknak. Közel 100 résztvevő és 30 munkatárs volt jelen idén a gyermek- és a tinitáborban.

A gyermektábor központi gondolata volt, hogy a keresztyén ember Krisztustól kapja az identitását, nem maga választja és rakja össze. Ez az identitás azonban sokkal gazdagabb, mint az, amit magunktól tudunk felépíteni. Ádám és Éva bőrruhájától indulunk el a hét elején, hogy eljuthassunk Jézus ígéretéig, a mennyei fehér ruhához. Kreatívan alkotó Istenünk öt színe vált élénkebbé számunkra: a szeretetből teremtő, a szeretetből ajándékozó, a szeretetből átöltöztető, a szeretetével gazdagító és jutalmazó Isten képe. Nem véletlen, hogy Isten épp olyanak teremtett bennünket, mint amilyenek vagyunk, miként a zsoltáríró is fogalmaz: „Te alkottad vesémet, te formáltál anyám méhében... Alaktalan testemet már látták szemeid; könyvedben minden meg volt írva, a napok is, amelyeket nekem szántál, bár még egy sem volt meg belőlük” (Zsolt 139,13.16).

erősítsen az Úr megismerése, a Vele eltöltött drága élet. Másfelől pedig igaz az ige: „Aki mást felüdít, maga is felüdül” (Péld 11,25). Láttak már olyan kisgyermeket, aki segít szüleinek cipelni a bevásárolt termékeket? Belülről úgy éli meg ez a csöppség, hogy hatalmas segítségként van jelen édesanyja, édesapja mellett, és az erejét meghaladó súlyt ő maga viszi. A valóság sokszor az, hogy a felnőtt ebben a pillanatban nemcsak az árut, hanem a gyermek testsúlyát is hordozza tovább. Így vagyunk jelen mi, szervezők Isten munkájában. Imádságos szívvel végezzük a feladatainkat, hogy a táborok végén felismerjük, bennünket is hordozott a mennyei kéz.

MEGISMERNI A TEREMTŐT

„Én, az Úr vagyok a te Istened...” (2Móz 20,2) – így kezdődik a tízparancsolat, melyet Mózes által ránk bízott Isten. Fő mozgatórugója tehát mindennemű engedelmességünknek az, hogy (meg)ismerjük a Teremtőt. Eköré épült minden mozzanata az együtt

A nap második felében különleges bibliai szereplőkkel ismerkedhettek meg a gyermekek. Szemfüles, figyelmes, erős, tisztaszívű, önzetlen, hűséges ifjak tárultak szemünk elé, akik az Úrhoz ragaszkodva váltak hithősökké. Imádságban kértük minden nap végén, hogy mi is, a magunk helyén tudjunk szorosan ott maradni az Úr mellett.

BENNE VAGY?

Ez volt a tinitáborunk fő kérdése. Hogy mi- ben is kell benne lenni, az az együtt töltött napok alatt bomlott ki szemünk előtt. József története adta az áhítatok ívét, melyek minden alkalommal igyekeztek kapcsolatot teremteni a bibliai események és a fiatalok élete között. József ruházata minden történettel és nappal változik. A cifra köntöst a rabszolga, majd a rabok öltözete váltja fel, hogy később magára öltesse a fejedelmi ruhát és végül a megbocsátás fehér ruháját. Nem ő választott magának élethelyzetet, mégis minden körülmény közepette ragaszkodott Urához.

A délutáni áhítatokban a nagyobb képből közeledtünk az egyéni történetek felé. Isten jelenlétére világított rá a kezdő áhítat, hogy felismerhessük hatalmasságát, sokszínűségét, kreativitását, gyöngédségét. A tábor minden egyes napján annak a tudata erősödött bennünk, hogy Isten semmiképp sem szeretne kihagyni ebből a történetből bennünket. Nem profikat keres a „csapatába”, hanem Hozzá ragaszkodó, Őt követő gyermekeket! Te feliratkoznál erre a listára? Benne vagy?

HÁLA A RÉSZTVEVŐKÉRT

Mindkét táborot színesítették és gazdagították kiscsoportos beszélgetések, feladatok, kirándulások, az együtt étkezés öröme, a táborüzek parázsló meghittsége, a hosszas, oldott hangulatú éneklések, a közös játék varázsa, a műhelymunkák, az imádkozás bensősége, és minden tevékenység, ami újra és újra erősítette bennünk, hogy jó nekünk együtt lenni, hisz „Ó, mily szép és mily gyönyörűsége, ha a testvérek egyetértésben élnek! (...) Csak oda küld az ÚR áldást és életet mindenkör” (Zsolt 133).

Hála van bennünk mindenkiért, aki részese volt ennek a néhány napig tartó csodának, és hála mindazokért, akik szívükön hordozták a táborozók testi és lelki jólétét.

Köszönjük az arad-mosóczi református gyülekezetnek, hogy nemcsak a táborhelyet bocsátották rendelkezésünkre, hanem naponta össze is gyűltek, hogy imádkozzanak értünk. Isten pótolja erejét és szeretetét azoknak a gyülekezeti tagoknak is, akik naponta elkészítették és elhozták számunkra a mindig finom és laktató ebédet!

Köszönjük támogatóinknak, a Romániai Magyar Demokrata Szövetségnek és a Communitas Alapítványnak, valamint a Bethlen Gábor Alapnak, hogy anyagilag hozzájárultak a táborok megvalósulásához.

Különleges ajándéka az idejének, hogy a holland Jozua Nieuwegein alapítványnak köszönhetően könyveket és Bibliákat ajándékozhattunk a táborozóknak, hogy otthon is olthassák szomjukat. Az Eastern European Missionnek hála a fiatalok egy egyszerű fordítású Bibliával is gazdagodhattak a tábor ideje alatt.

Köszönjük az értünk mondott imákat és a kétkezi segítséget is! Legyen Isten áldott minden szívért, mely a tábor ügyeiért dobant. „Ki-ki úgy szolgál, ahogy megadta neki az Úr. (...) Úgyhogy az sem számít, aki ültet, az sem, aki öntöz, hanem csak Isten, aki a növekedést adja” (1Kor 3,5.7).

Isten adjon növekedést és szomjúságot továbbra is mindannyiunk számára!

Egyházmegyei gyermekbibliánapot szerveztek Hadadon

Második alkalommal szerveztek gyermekbibliánapot a Nagykárolyi Református Egyházmegye vallásórásai számára. A helyszín a hadadi Wesselényi-kastély volt. A koncerttel zárult eseményről felejthetetlen élményekkel tértek haza a gyermekek.

Közel 190 gyermek vett részt a programon. Számos gyülekezetből érkeztek résztvevők, hogy egy nap erejéig lelki közösségben legyenek más települések vallásórásaival, bibliai történetről tanuljanak, együtt énekeljenek és játsszanak. Voltak Bogdándról, Börvelyből, Dobráról, Érendrédről, Érszentkirályról, Hadadnásdról, Kaplonyból, Leléből, Nagykároly-Kertvárosból, Piskoltról, Szilágypérből, Szilágyszérből, Tasnádról, Tasnádszarvadról, és természetesen a helyi gyülekezetből, Hadadról.

A vallásórások érkezés és regisztráció után finom süteményeket fogyaszthattak el, majd együtt hallgathatták meg Tolnay István nagykárolyi esperes igemagyarázatát. Az énekvezetésben Tötös Beáta Margit hadadi lelkész és ifjúsági csapata működött közre.

A kézimunkával összekötött bevezetőt a kősziklára épített ház történetének elmesélése, szünet, ebéd, játék és koncert követte. A játékok során a gyermekeknek építeniük kellett egy lejtőt egy golyónak. Az nyert, akinek a golyója több ideig volt mozgásban. Aranymondást kellett megkeresniük három részletben: puzzle, szimbólumok behelyettesítése, gombos telefon billentyűinek száma alapján. A kolozsvári Karaván együttes jóvoltából pedig a nap végén egy csodálatos koncertnek lehettek a részesei a gyermekek.

Máthé Loránd Árpád katekétikai előadónak a program megszervezésében Csürös Orsolya és Róbert, Máthé Tünde és Tötös Beáta

Margit segítettek. A program összeállítása már a nemrégiben megszervezett ifjúsági tábor ideje alatt elkezdődött. Szabadidejükben a szervezők szóban leszögezték néhány dolgot. A következő héten, a tövisháti gyülekezetek bibliahetén pedig tovább folytatták a szervezést.

„A vakációs egyházmegyei gyermekbibliánap nagy fontossággal bír, ugyanúgy, mint a gyülekezetekben megtartott bibliahetek. Ugyanis a vakációs időszakban való találkozás a gyerekekkel megteremti a lehetőséget a Biblia tanulmányozására. Minden ilyen alkalom lelkileg formáló jelleggel bír, ami a fiatal hitét, hitvilágát építi, hozzájárulva ezzel egyénisége fejlődéséhez. Öröm számomra, hogy gyülekezeteinkben meghirdetik ezt az alkalmat, és megszervezik a gyermekek utaztatását, ottlétét. Köszönet a megszervezésben és lebonyolításban segítőknek, támogatóknak, résztvevőknek! Isten áldása legyen mindnyájunk életén!” – fogalmazott Máthé Loránd Árpád, a Nagykárolyi Református Egyházmegye katekétikai előadója.

NKRE.RO

Benne vagy? – SZIKE-tábor 2023

Augusztus második hetében megtartották a SZIKE-tábort. Lelkészekkel, teológusokkal és segítőkkel együtt több mint százán táboroztak a Nagytarnai Ecosunhome-ban, a Szatmári Református Egyházmegye ifjúsági táborában.

Tolnai János egyházmegyei ifjúsági előadó és felesége, Tolnai Zelma kántornő szervezésében az egyhetes táborban egy igencsak fontos kérdésre keresték a választ: „Ki vagyok én?” Illetve ott volt a megszólító kérdés: Benne vagy? A fiatalok identitáskereső időszakában nagyon fontos kérdések ezek. Előadásokban, istentiszteleteken és közösségépítő játékokban keresték a választ.

A délelőtti előadások az ószövetségi József történetét mutatták be. Hol volt és hol

van az Isten az életünk történetében? Felületesen olvasva úgy tűnik, hogy Isten alig van jelen József életében. Igaz, kap valamilyen furcsa álmokat tinikorában, azonban azok csak tovább rontják a családi kapcsolatokat. Aztán a testvérek árulása, a rabszolgaélet kiszolgáltatottsága, az igazságtalan vád és a börtön csak fokozzák ezt. Éppen, amikor József a legmélyebben van a társadalmi és erkölcsi életben, amikor még talán esélye sincs tisztázni a nevét és kiszabadulni, akkor történik meg az isteni szabadítás. Kikerül a börtönből egyenesen a fáraó elé, s megkapja élete nagy megbízását. Ez pedig lehetőséget ad neki arra, hogy a családjáról is gondoskodjon. József utólag érti meg, amikor újra találkozik a családjával, hogy miért kellett

annak a sok nehéz dolognak megtörténnie az életében. A megértéssel együtt megérkezik a megbocsátáshoz is, mert most már nem az a fontos, amit a testvérei tettek vele, hanem az, amit Isten hozott létre ebből a történetből. A keresztyén közösség alapja, hogy mi is lebontva látjuk a válaszfalat Krisztus halálában Isten és az emberek között. Ahogyan Ő megbocsát nekünk, ugyanúgy mi is bocsássunk meg másoknak. A megbocsátásban adunk is, és kapunk is. A szeretetnek, az Isten jelenlétének a legnagyobb bizonyítéka a megbocsátás. Ez Isten csodálatos története velünk. Ebbe hívunk mi is másokat!

Az esti áhítatokon jelen levő teológiai hallgatók a tékozló fiú története alapján prédikáltak. Érdekes volt az ifjak számára a tékozló fiúnak és testvéreinek a története, és jó volt megtapasztalni az Atya szeretetét.

Játékok, csapatvetélkedők, tájékozódási vetélkedő, túrázás, bibliaismereti vetélkedő és sok más érdekes program színesítette az alkalomsorozatot. Minden nap kiscsoportos megbeszéléseket tartottak, melyek elmélyítették az üzeneteket. Az utolsó estén tábor-tűz és közös éneklés volt jó hangulatban. A nyitó istentiszteletet Bogdán Szabolcs János püspök tartotta, köszöntött dr. Király Lajos esperes, a záró istentiszteleten Kiss József egyházmegyei főjegyző szolgált, úrvacsorai közösségben.

RÁCZ ERVIN

"Azt pedig tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál." (Róma 8,28a)

Találj Rá(m)! – Csillagpont Zánkán

Tizenegyedik alkalommal szervezték meg a Csillagpont Református Ifjúsági Találkozót. A Kárpát-medencei szintű eseményen mintegy ötezen vettek részt, s ebből körülbelül ezren Erdélyből érkeztek a Balaton partjára, Zánkára.

Több ezer fiatal, hat nap, több mint száz program. A Református Egyház által szervezett Csillagpont értéket teremt, életeket formál, és emberi kapcsolatokat épít – miközben Istenhez is közelebb tudtak kerülni általa. A fesztiválózókat kis csoportokba osztották be, ahol reggeltől délutánig foglalkozásokat, lelki beszélgetéseket, ismerkedéseket tartottak számukra. Erre épültek rá a különböző témájú előadások, egyéni beszélgetések, „night-spotok”, a kitelepülő szervezetek, a különböző sportolási lehetőségek, koncertek és egyéb változatos, színes programok. Ez egy olyan

fesztivál volt, ahol nemcsak bulik és koncertek, hanem lelki előadások, beszélgetések és dicsőítések is voltak. Ahol nem kellett alkohol ahhoz, hogy jól érezzék magukat. Ahol a fiatalok szabadon dönthettek a programválasztásról, részt vehettek egy kvízpartin, vagy épp imádkozhattak az erdőben.

A Csillagpont színpadán nemcsak kimondottan keresztyén, hanem világi fellépők

is helyet kaptak, az volt a szervezők célja, hogy a még nem keresztyén fiatalokat megszólíthassák, valamint általuk erősíthessék a fesztiváli érzetet. Az idei fellépők között volt a Follow the Flow együttes, Horváth Tamás énekes, DJ Juhász, és ami kuriózum: idén az Ez az a nap! Balaton is a Csillagponton volt. Bár a CSP és az Ez az a nap! közönsége között van átfedés, tény, hogy az Ez az a nap! koncertjei miatt még többen mentek le Zánkára. Ennek keretében fellépett a Hillsong London Worship, LZ7, Tibes, Oláh Gergő, az Agapé Worship és még sokan mások.

A Csillagpont a Református Egyház egyik méltán kiemelt rendezvénye, mely lehetőséget nyújt az Istennel és egymással való találkozásra. Az úrvacsorai közösség pedig ott leírhatatlan.

RÁCZ ERVIN

ALPINBIST

Templomok, műemlékek,
egyházi épületek
felújításában
és karbantartásában
nyújtunk segítő kezet.

Tornyok – toronydíszek:
festése, felújítása, bádogolása.

Villámhárítók és
ereszcsatornák szerelése.

Ipari alpin technikával,
állványozási költségek nélkül.

Ha pontos és precíz
munkára van szüksége,

Alpinbist Kft.

0755-312.904

office@alpinbist.ro

	AMORF	VEGYJEL INDIUM	A TÉRFOGAT JELE	ARAB SZOLGA	GRAVI- TÁCIÓS ÁLLANDÓ	
1						Y
BONN CENTRU- MA!			BELGA AUTÓJEL IKRÁT RAK A HAL		TONNA, RÖVIDEN ... DOOLITTLE	
A SUGÁR JELE KETTŐS!		ELŐTAG: GONDOLAT OLASZ NÉVELŐ				
	2	FESZÜLT- SÉG JELE	TESTÜNK MOTORJA TÜLFÜSZE- REZETT		LADIK VÉGEI! FAGYOTT PÁRA	
UCCU!				RITKA NŐI NÉV INGUJJ SZÉLEI!		
TÖKMAG!		OMÁNI AUTÓJEL RÓMAI 500	RÓMAI EGYES OXIGÉN VEGYJELE	KARUNK RÉSZE AMPER		A MUNKA JELE
	L				NYERS, ANGOLUL	

Fricska – Töröld meg a szemüveded!

Egy férfi és a felesége megállt egy hosszú utazás során egy benzinkútnál. Miután a kutas megmosta a szélvédőt, a férfi azt mondta neki: „Ez még mindig piszkos. Mossa le még egyszer!” A kutas ekkor ismét lemosta a szélvédőt, de a férfi a kocsi mérgesen szólalt meg:

„Még mindig piszkos. Nem tudja, hogyan kell lemosni egy szélvédőt?” Ekkor a férfi felesége levette a férje szemüvegét, majd megtisztította egy kendővel. Aztán visszatette, és csodálatos módon, a szélvédő tiszta volt! A mi hozzáállásunktól függ, hogyan látjuk a dolgokat.

HARANGSZÓ

A Királyhágómelléki Református Egyházkerület gyülekezeti lapja
ISSN 1221-0323

www.facebook.com/harangszo

Felelős szerkesztő és hírszerkesztő: Erdei-Árva István Béla. Tördelőszerkesztő: Petrikó Ildikó. Korrektor: Megyesi Antónia. Szerkesztőbizottság: Csúry István, Ghitea-Szabó József Levente, Fábián Tibor, Jakó Sándor Zsigmond, Tóts Beáta, Varga Botond, Vékony Zsolt, Wagner Erik. Szerkesztőségünk postacíme: Nagyvárad, Sulyok István u. 9. sz. Bihar megye, irányítószám: 410202. Tel.: 0765-926002, 0259-435386. E-mail: harangszo.ujtag@gmail.com Honlap: www.krek.ro, www.facebook.com/harangszo, www.harangszoujtag.wordpress.com. Készült a Királyhágómelléki Református Egyházkerület Szent Kertész Ábrahám Nyomdájában. Felelős vezető: Wagner Erik. A lap terjesztése a lelkes hivatalkon keresztül történik. A szerkesztőség fenntartja magának a jogot, hogy a beérkező írásokat rövidített és szerkesztett formában közölje. Meg nem rendelt kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.